

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
28 OCTOBER 1932 - No. 22

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

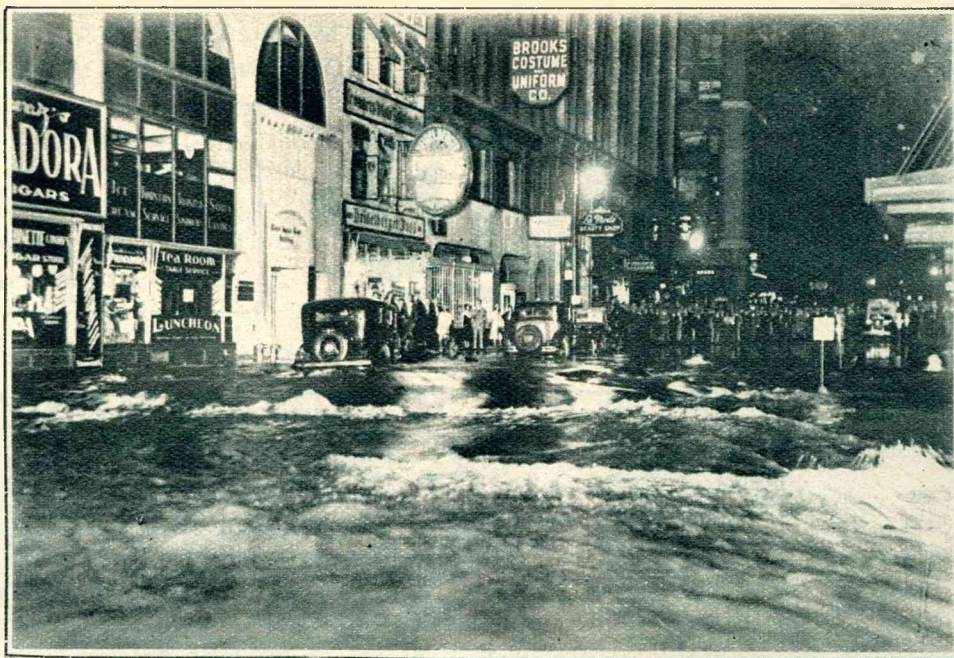
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

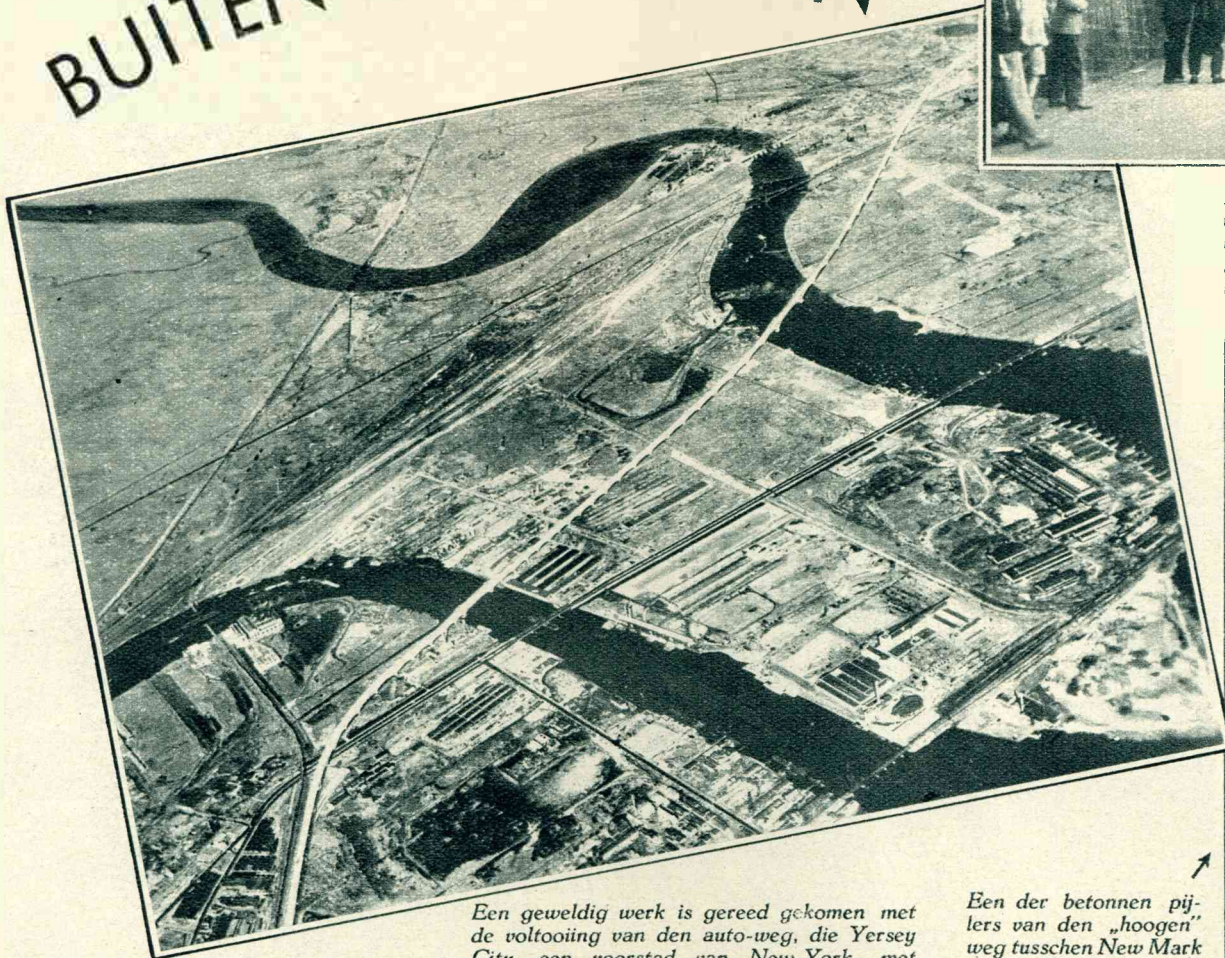

GAPINGE

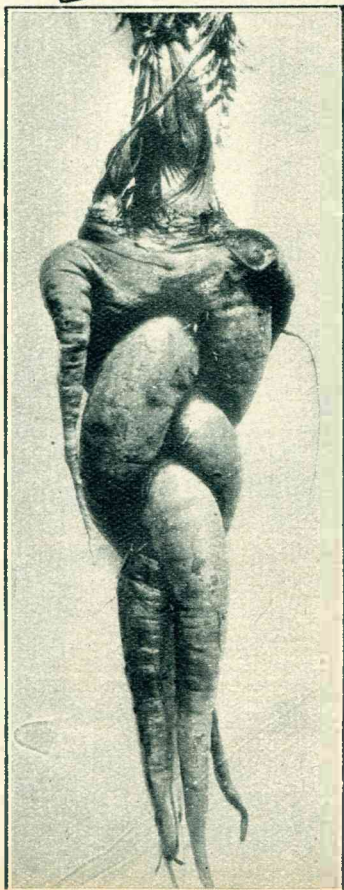
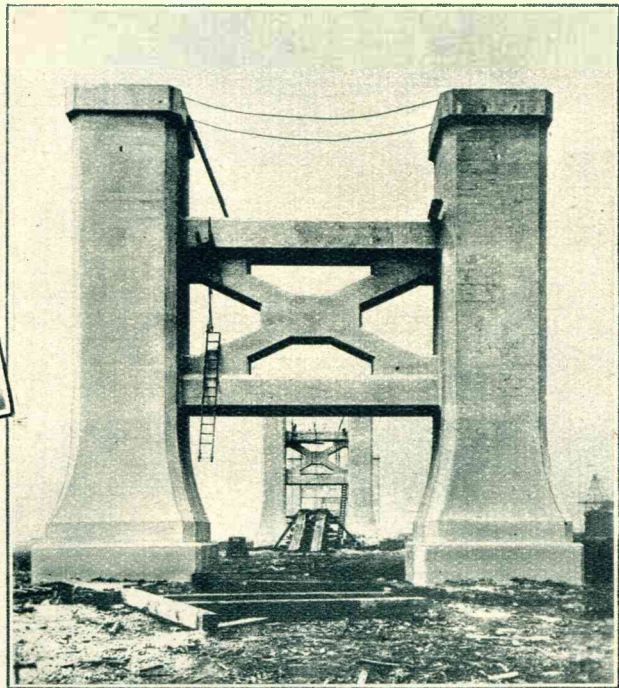
Niet een stormpje in een glas water, maar in een straat. De golven kloten gezellig tusschen de wolkenkrabbers, alsof een woelig riviertje zijn weg naar de stad had gezocht. De vloed werd veroorzaakt, doordat een zware autobus door het plaveisel zakte en de hoofdbuis van de waterleiding beschadigde.

BUITEN DE GRENZEN

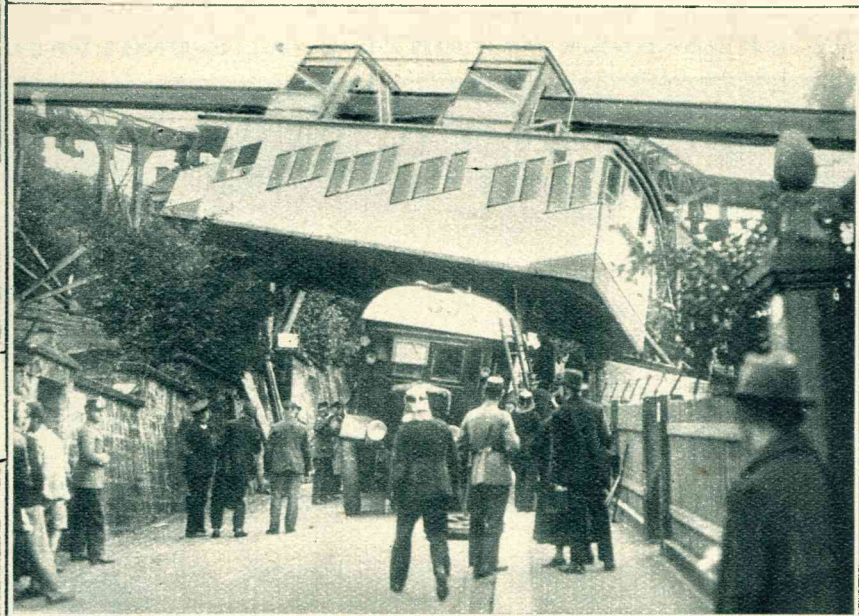
Een geweldig werk is gereed gekomen met de voltooiing van den auto-weg, die Yersey City, een voorstad van New York, met New Mark verbindt. De weg is 21 K.M. lang en is geheel op een viaduct aangelegd, zoodat men geen hinder heeft van verkeer uit zijstraten, terwijl een gedeelte bestaat uit een brug van 5 K.M. lengte over de Passaic. De viaduct-sstraat heeft ongeveer honderd miljoen gulden gekost. — Men ziet op deze luchtfoto den weg als een witte streep door de stad en over 't water loopen.

Een der betonnen pijlers van den „hoogen" weg tusschen New Mark en Yersey City, die thans voltooid is.

Een verknocht geval, of de haarvlecht in den grond — een gek gevormde beetwortel, die ergens in Engeland gerooit werd.

Voor reizigers, die nooit in een hotel kunnen onthouden aan welken piccolo zij iets gevraagd of 'n boodschap gegeven hebben, is de nieuwigheid gemakkelijk, welke een Londensch hotel invoerde. De vrouwelijke chausseurs dragen daar hun naam op hun pet.

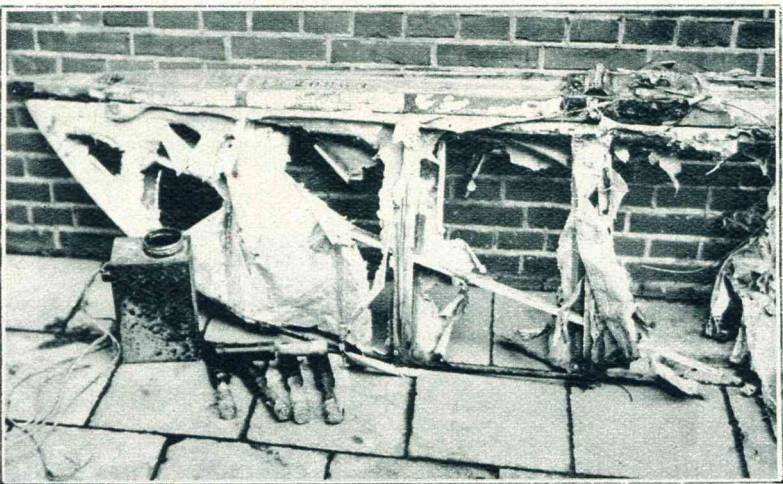

Een zeldzaam ongeval gebeurde te Dresden, waar een wagon van de kabelbaan Dresden—Loschwitz boven een straat voer waar juist een verhuisauto passeerde die te hoog was. De auto moest gedeeltelijk afgebroken worden, daar anders de voertuigen niet losgemaakt konden worden.

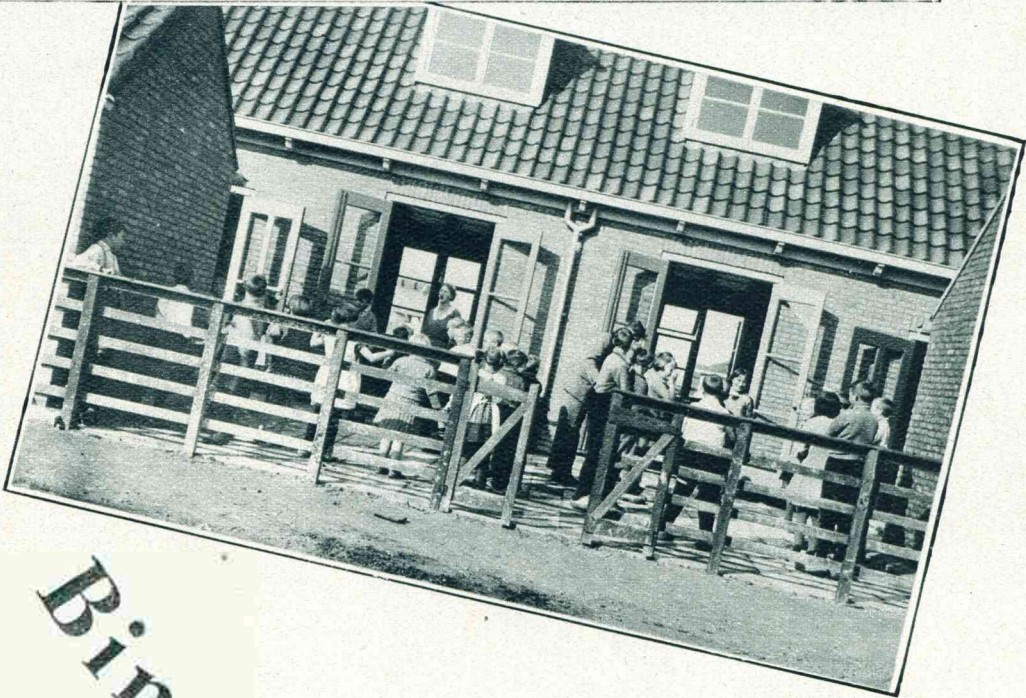
Het borstbeeld van Louis de Vries, vervaardigd door mevr. Fransen-Heslenfeld, dat in den stads-schouwburg te Groningen geplaatst zal worden.

Tot sluiting van de Voetgangersweek werd in Amsterdam een verkeersoptocht gehouden, die het verkeer door alle eeuwen in beeld bracht. De interessantste en aardigste groepen uit dezen stoet waren natuurlijk de vroegere verkeersmiddelen, zooals deze draagstoel.

De getuigen van een drama op zee: nabij Zandvoort spoelden verweerde overblijfselen van een vliegtuig aan en een bus met vuurpijlen. Men kon niet dadelijk vaststellen, van welk vliegtuig ze afkomstig waren en welk ongeluk er op zee gebeurd is.

Binnenland

De zee die land werd. Middenmeer is het tweede dorp-inwording in het drooggelegde deel der Zuiderzee. In een der woningen heeft men een voorloopig schooltje ingericht.

Onder zeer groote belangstelling werd te Groningen op de begraafplaats Esserveld het stofelijk overschot ter aarde besteld van mr. J. F. v. d. Blij, in leven secretaris van Groningen.

De contrôle te Barchem (Gld.) voor de deelnemers aan den Kampioensrit der K.N.M.V., die Zaterdag en Zondag gehouden werd.

Sepp Rist, de mannelijke hoofdpersoon van „S.O.S. Ijsberg”.

IJSBERG

S.O.S.

Wellicht herinnert de lezer zich, dat voor enkele weken plotseling de naam van den vliegenier Udet door de binnen- en buitenlandse pers circuleerde. Dat was bij gelegenheid van de noodlanding der bewuste „vliegende familie” op de golven der Noordelijke IJszee, nabij Groenland.

Men meldde toen, dat genoemde vliegenier naar de Hutchinsons zocht, en nog later, dat hij werd vermist. Dit bleek gelukkig op een misverstand te berusten; Udet is naar zijn basis behouden teruggekeerd. Maar menigeen zal zich toch hebben afgevraagd, vanwaar ter wereld deze Udet toch eigenlijk kwam gevlogen. Het was toch moeilijk aan te nemen, dat hij bij wijze van een vliegende „Eerste Hulp bij Ongelukken” boven den Oceaan kruiste, om aan avonturiers zonder verantwoordelijkheid de helpende hand te bieden.

De zaak was echter vrij eenvoudig. Udet behoorde tot de z.g.n. Dr. Franck-expeditie, welke aan de kust van Groenland, aan de Umanakbaai, vertoefde en tot welker uitrusting ook meerdere vliegtuigen behoorden, waarvan Udet de bestuurder was.

De Dr. Franck-expeditie was echter

Leni Riefenstahl hield zich tijdens de zeereis fit door allerlei lichaams oefeningen.

Rist springt van schots op schots.

De sportieve Leni Riefenstahl temidden der eeuwige ijsvelden.

niet een van de talrijke wetenschappelijke ondernemingen, welke geregeld op Groenland overwinteren tot het doen van waarnemingen, welke aan de menschen uit de beschaaftde wereld op allerlei wijze ten goede komen. Dr. Franck's expeditie was in zeker opzicht een pleziertoertje, indien men hier tenminste ditmaal onder wil verstaan een tocht ten pleziere van anderen. Immers, binnen afzienbaren tijd zal de lezer, behaaglijk achteroverleunend in 'n fauteuil en gekoesterd door een aangename warmte, op het witte doek het verloop van de expeditie kunnen „genieten.”

In opdracht van de Universal Picture Corporation begaf een gezelschap van ongeveer dertig personen, onder

Avondstemming in de Umanakbaai.

Udet maakt 'n vliegtocht boven de ijsbergen in de Poolzee.

De beide motorbooten der expeditie in ijsvrij water.

Rist in een der filmscènes.

Avond aan de Groenlandbaai.

uit, n.l. de heeren Dr. Sorge en Dr. Loewe, twee overlevenden van de Duitsche Groenland-expeditie, welke 't vorige jaar onder leiding van den bekenden onderzoeker Dr. Wegener werd uitgezonden, maar aan dezen geleerde en aan enkelen van zijn tochtgenooten het leven kostte, toen zij vanuit het binnenland de kust trachtten te bereiken.

Het zal wel overbodig zijn er nog op te wijzen, dat de decors „echt” zijn; iets wat men tot nog toe niet bepaald van alle ijszee-filmen kon zeggen. En voor de hand liggend is 't dan ook, dat de deelnemers aan dit filmavontuur, maar dan, 'n goed avontuur, meer dan eens in groot gevaar hebben verkeerd. Want de ijsbergen, de ijsschollen, de ijsberen, het ijswater, de poolnachten, de koude, waren even onvoorwaardelijk echt als de Eskimo's die zich bij honderden om het kamp van

de „Zuidelijken” verdrongen, en die niet alleen nieuwsgierig, maar ook hulpvaardig waren.

De opnamen hebben ettelijke maanden geduurd, en aan het uithoudingsvermogen van de hoofdpersonen zijn niet geringe eischen gesteld. Leni Riefenstahl en Sepp Rist moesten meerdere malen 'n zwaren tocht over de ijsvelden ondernemen; spannende oogenblikken waren het toen Udet met zijn machine — die beiden ook hun rol „vliegen” op de film — na op zoek te zijn gegaan naar de Hutchinsons, bij zijn terugkeer geen geschikte schots om te landen kon vinden, en bijna een etmaal in de lucht moest blijven om eindelijk te kunnen dalen.

De meeste deelnemers zijn inmiddels in hun vaderland teruggekeerd; thans wacht hen nog de arbeid in de studio's, welke ook niet gering is, en in geen geval in zulk een grootsche omgeving als daar ginds onder het Noorderlicht kan worden verricht.

leiding van Dr. Franck, een bekend bergfilm-regisseur, zich naar 't uiterste Noorden om daar opnamen te maken voor 'n film, welke den sensationeelen titel voert, die eveneens boven dit artikeltje prijkt. Tot de voornaamste personen van het dappere troepje, dat uit liefde voor het veeleischende filmberoep heel veel ontberingen in de barre koude moest lijden, behoorden: Hans Schneeberger en Richard Angst, operateurs, Leni Riefenstahl, de actrice, die men van verschillende spannende en fraaie rolprenten o.a. „Storm over den Mont-Blanc” nog kennen zal, en voorts twee Zwitsers, David Zogg en Sepp Rist, die ieder recht hebben op de vermelding van ski-kampioen.

Voorts maakten van deze film-expeditie twee Duitsche geleerden deel

Als de aardappelen uitgedaan worden onder Koudekerke.

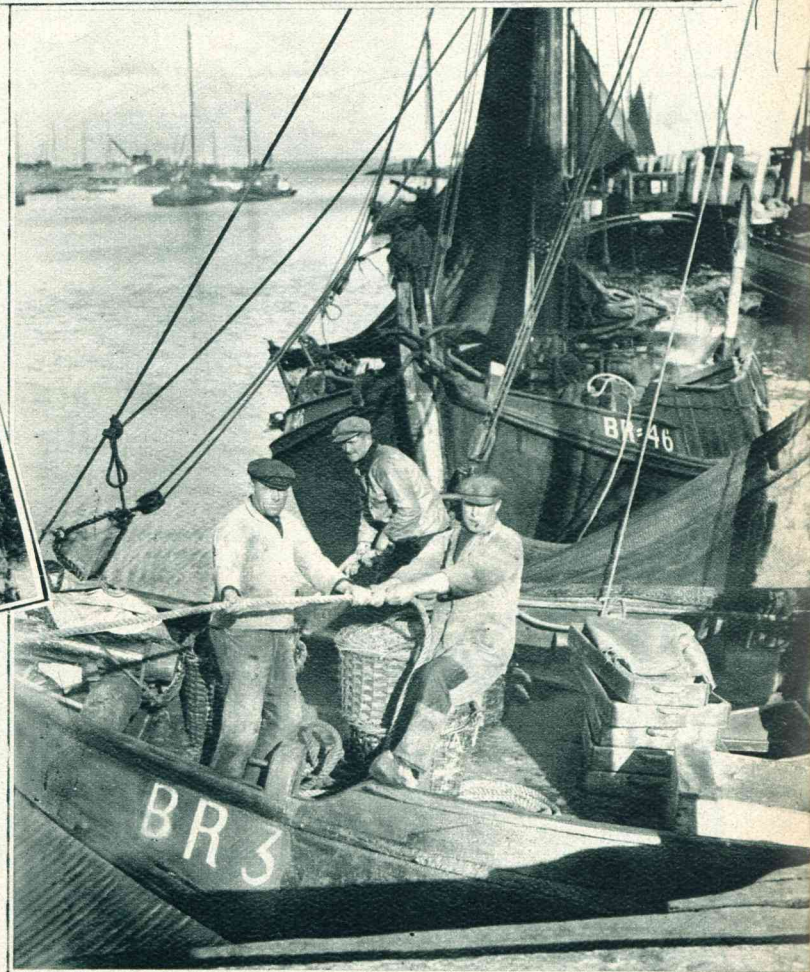
Een typisch kijkje op de rust in een dorpsstraat van Philippine.

VAN OVERAL UIT T ZEEUWSCHE LAND

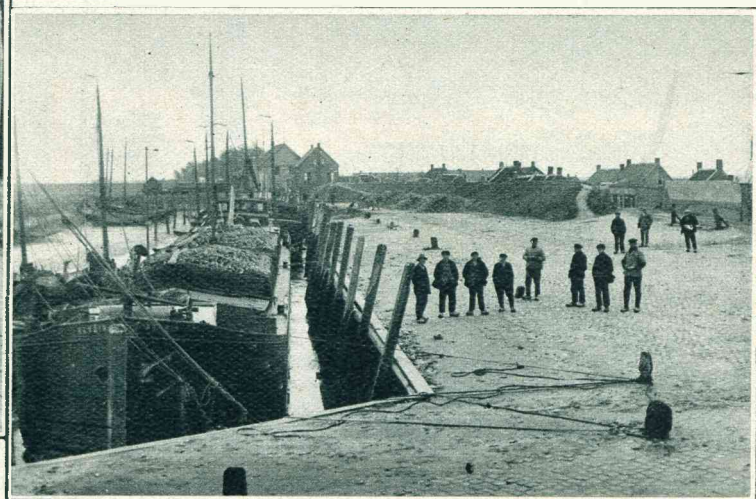
Een schilderijtje bij de ruïne van Hoogelande onder Grijskerke.

De garnalenvisschers van Breskens vallen de haven binnen.

De groenteboer van Sint Laurens komt terug uit de stad.

Op de kade aan De Paal nabij Graauw.

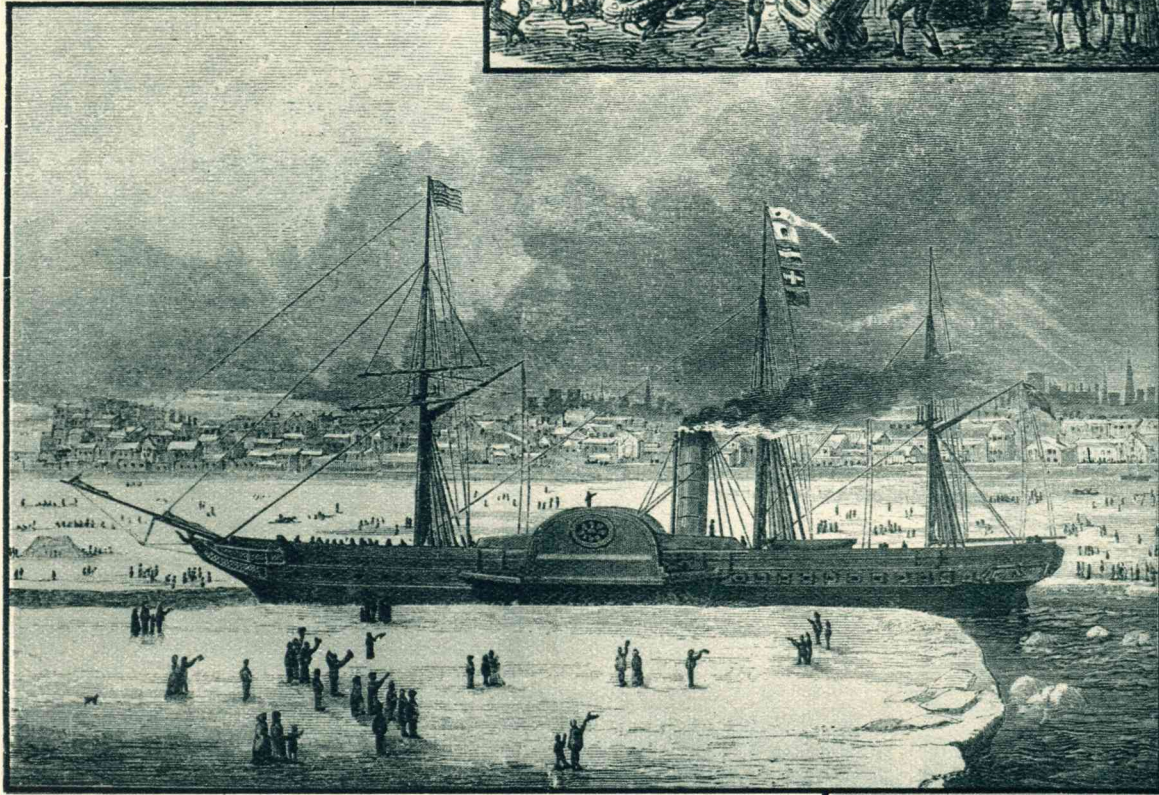
Een jubileum van het

Wie de moderne zeeschepen kent, weet dat de naam „zeekasteel” niet overdreven is. Als men in de eetzaal is, of in de prachtige hutten die letterlijk van alle comfort zijn voorzien, of in het zwembassin, of in de luxueuse rookzaal, dan zou men denken overal te kunnen zijn behalve op een schip in volle zee. Een reis in zoo'n drijvend luxe-hotel is werkelijk een plezierreisje — en het is nog niet zoo lang geleden, dat het verre van een plezierige reis was. Niet alleen in den tijd van de Oost Indische Compagnie was een zeereis een onderneming, die niet bepaald een amusement was; ook op de eerste stoomschepen op den Atlantischen Oceaan moest men zich in veel opzichten behelpen, en was men blij de haven te bereiken na een rommelige en schommelende reis. Voor den afstand Engeland—Amerika had men ongeveer een maand noodig; nu gaat het in minder dan een week. De groote vooruitgang kwam door het stoomschip, dat het zeilschip verving; de eerste transatlantische stoomer vertrok in 1819 van Liverpool naar New York, twaalf jaar nadat het eerste stoomschip van stapel liep. Dat was in 1807, nu 125 jaar geleden. De Amerikaansche

Robert Fulton, die 125 jaar geleden het eerste stoomschip liet bouwen, de „Clermont”.

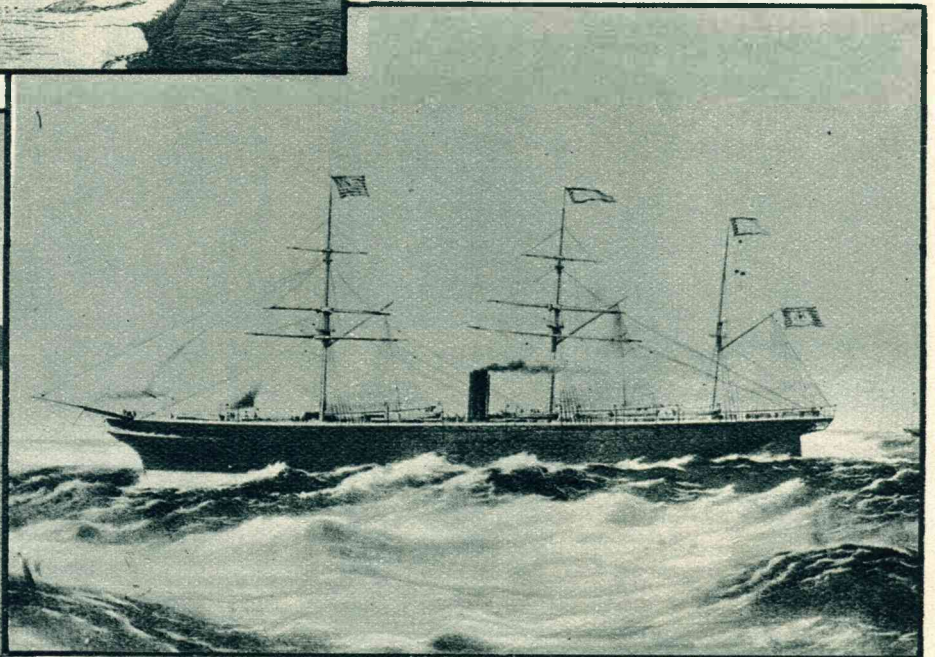
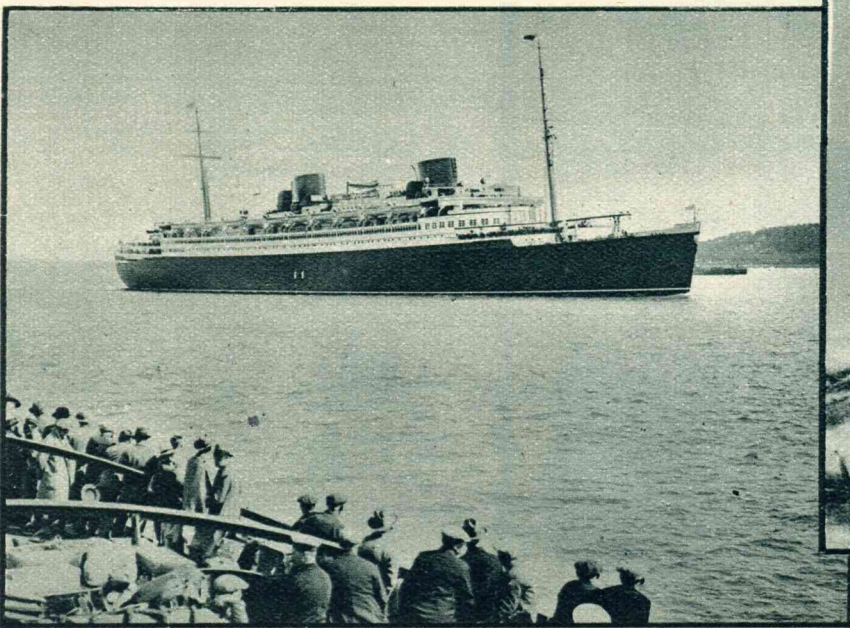
De raderboot „Savannah” in de haven van Liverpool, het eerste Amerikaansche stoomschip dat den Oceaan naar Europa overstak.

Stoomschip

ingenieur Robert Fulton liet in October 1807 het eerste stoomschip, dat dien naam werkelijk kon dragen, van New York naar Clermont varen over den Hudson. De proef wekte het besef, dat een groote vooruitgang in de scheepvaart bereikt was; in alle landen werden stoomschepen gebouwd, zij kwamen ook in gebruik voor het internationale verkeer — en nu het één en een kwart eeuw geleden is, dat het eerste stoomschip afvoer, wordt overal de stoommachine vervangen door den motor, óók op zeeschepen.

↖ In 1840 kwam de eerste Europeesche stoomer de „Britannia” van de Cunardlijn, die de reis over den Atlantischen Oceaan naar Boston ondernam.

Ontwikkeling van 75 jaar: de eerste „Bremen” der Noord Duitsche Lloyd van 1857 (97½ M. lang), en het tegenwoordige gelijknamige super-mailschip derzelfde Mij.

Een kijkje op de verwoesting na de catastrofe. Door ijlings te vluchten wisten de gebroeders De Schepper, die op deze foto voorkomen, en bij het ongeluk op den molen aan het werk waren, zich te redden.

De gemeente-veldwachter van Waarde de heer J. C. Looy herdacht het feit, dat hij voor 25 jaar aldaar als zoodanig werd benoemd. Te voren was de heer Looy agent te Terneuzen.

Te Kapelle-Biezeling, waar reeds in het begin der 16e eeuw een handboogilde bestond, maar sinds vele jaren niet meer als zoodanig van zich liet hooren, heeft een nieuw opgericht schuttersgilde „Willem Tell”. Zaterdag l.l. de door aannemer De Jong uit Biezeling gebouwde gaaistang officieel in gebruik genomen. Foto van de leden van het nieuwe schuttersgilde „Willem Tell”.

De voorzitter van het gilde verwelkomt de aanwezigen op het concours, dat aan de officiële plechtigheid der in gebruikname werd verbonden.

Een schutter van Oude-land, die door het afschieten van den hoogvogel, den eersten prijs won op het concours.

De burgemeester van Kapelle lost na de openingsrede het eerste schot.

ZEEUWSCH NIEUWS

Bie ons op 't durp

Pier is zieke, 'ie eit in z'n kele, en ie is glad stieve, en vanmerrege, toen 'k 'n 'erope a, stieng t'n mae nie op, en dā ge-beur zō zelden dā'k nae een stuitje is gieng kiekke, en 'k zegge : Pier, allee vort, kom t'r uut, wan je mō je stiksje nog schrieve, mae 'um zee : vrouwe, ik bin zieke, en knap jie 't 'et mae is op, en ik zee : dae ! de vrouwe is ter mae wee goed voe, wou 't nie.

Mae 'k was toch een bitje ongerustig en toen is Klaos om den dokter 'ewist, wan je mō begriep, dā Klaos ok wee vrom is, wan ze gae noe trouwe, en den dokter kwam en zee : goed zweete, en noe zweet t'n as een rund, afijn 'oor, en ik kan gae zitten schrieve. En menschen nog an toe, a je mien d'r noe voe dooddoe, ik weet ik nie, wā'k of schrieve mot. En wae Pier dat elke weeke vandaene 'aelt, ik weet 'et nie.

Ik bin nae bure Lena 'eloape, wan die weet nogā is wat, en ik zegge : Lena, is t'r gin nieuws op 't durp, wan ik mot voe Pier schrieve, weetje, en Lena zetten d'r 'anden in d'r 'eupen, en zee : dat is t'r net, weet je, dā 't tusschen Dina en Pier Krele uut is ?

Ik zegge : neent, mae wā geve de menschen in stad dae noe om ?

Zō, zō, zee 'eur, noe dan schrief je mae, dā'k an de waste bin, en dā de menschen in stad d'r eige zelvrs mae motte veram-meseere, o mae ! En toen was ik nog nie wiesder, en a je 't noe mien vraegt, dan weet ik nog nie wae 'k over schrieve mot.

Wan je kan toch nie altied over j'n eige schrieve, en dan bin d'r van die diengen angande je fermielje, dae loap je ok nie mee te koop. Mae één dieng kan 'k je nog wē vertelle, wan dae is Pier toch a over bezig 'ewist, en dat laet ik nie op m'n eige zitte, wan dat is mie dat ouwe wuuf, die Nele, die m'n lest in stad tegenkwamme, en wae Pier zō vrindelijk tegen was. Zie je, dat ver-trouwden ik nie best, nie dā't t'r wat op Pier of te geven valt, neent, 'k ē nooit wat mie z'n op 'edae, zō lank a dā m'n 'etrouwd bin, ie kiek glad nie nae andere wuven, mae a 't'n dat dus te doe a'k 'en ok wē mie de koekepan op z'n kop 'esloge, maer alla, een vint is een vint, en a je ze nie an den band 'oudt, o mae. Dae kan 'k van meepraete, wan tante Lena d'r man, dat was ok zō'n goeie vint, mae toen 'eur op reize 'ewist was en terugkwam, was 'um d'r vandeur, nae Demerika, en de meid a 't'n mee. . . .

Daevoe gae 'k ok nooit op reize, mae die Nele, nee, dā ver-trouwden ik nie, en ik t'r op of.

'k A uut'evonde, wae of ze woonden, en ik komme d'r binnen, en ik zegge : Noe mō jie m'n is vertelle, wā je mie m'n vint 'ei uut te stae.

'Oor is 'ier, zee 'eur, noe mō je nie kwaed worre, mae dā kan 'k je nie vertelle.

Afijn, toen wier ik toch zō giftig, en 'k zegge : Verruut, kom 't 'r mie voe d'n dag, anders zā je m'n leere kenne.

Toen vertelden ze 't van dat kaerten op de boat, en toen was ik wee een bitje gerustig, en ik nae 'uus, mae je mō nooit laete merke 'oe dā 't'r mee staet, en ik roepe : Pier van 't Hof, kom t'r uut !

En noe ken t'n mien wē een bitje, en a'k zō roepe, dan weet 't'n, dat 't nie goed bie m'n zit, dus 'um d'r uut, en ik zegge : Pier, zegge ik, wat 'ei jie te kaerten mie vrend vrouwvolk op een boot ?

E ja, zee 'um, zō mae, ee. . . . Kiek, zeg ik, zō bin de vinten, noe 'ei je nie vee praes, mae achter m'n rugge, ee ? Je mos j'n eige schaeme, en noe bin 'k nog a zō goed, dā 'k voe je schrieve, afijn, mae 'k zā je wē vinde en ik zā ik in de krante zette, dā jie een groate opschepper en een vint van niks bin, dan kun ze dat in de stad leze, o mae !

VROUWE VAN 'T HOF

Verstopping? Vuile maag misschien? Als niets meer baat, helpt

Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxermiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Al onze abonnees zijn gratis verzekerd tegen ongelukken, hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep. Uitkeeringen van f 30.— tot f 5000.—. Zie de polisvoorwaarden.

De uitverkoren Creams

van de moderne vrouw

Want:

POND'S vernieuwt de huid.

POND'S voorkomt rimpels.

POND'S reinigt de huid.

POND'S beschermt de huid.

POND'S geeft een matte teint.

POND'S is absoluut zuiver.

POND'S verhoogt de charme.

Pond's Cold Cream bevordert den weefselgroei der zich telkens vernieuwende opperhuid, die daardoor sterk en jeugdig blijft.

Pond's Cold Cream bevordert den groei der fijne weefsels, die zich onder de opperhuid bevinden, waardoor de huid soepel blijft en het ontstaan van rimpels voorkomen wordt.

Pond's Cold Cream reinigt beter dan water en zeep. Water en zeep maken de huid schraal. Pond's Cold Cream bevat balsemieke oliën die de huid tot diep in de poriën reinigen.

Pond's Vanishing Cream wordt door de meeste dames vóór het uitgaan gebruikt, omdat deze Cream de huid beschermt tegen den nadeeligen invloed van ons grillig klimaat.

Pond's Vanishing Cream geeft een bekoorlijke, matte teint en vormt een ideale basis voor poeder, waardoor deze gelijkmatiger verspreid kan worden en tevens beter houdt.

Pond's Creams worden door ontelbare dames in alle landen gebruikt, omdat deze Creams absoluut zuiver zijn en volgens een speciaal procédé uit de beste bestanddeelen vervaardigd worden.

Pond's Creams zijn heerlijk zacht geperfumeerd met een gedistilleerd parfum, dat de natuurlijke charme van elke dame verhoogt.

POND'S

COLD- EN VANISHING CREAM

POND'S CREAMS in tuben VANAF 40 CT.

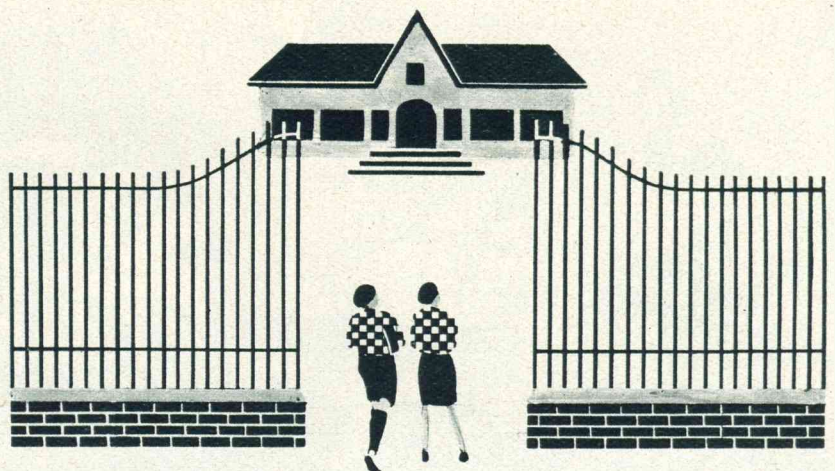

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 cent porto aan POND'S EXTRACT Co., Afd. 1610, Amsterdam.

NAAM

ADRES

123

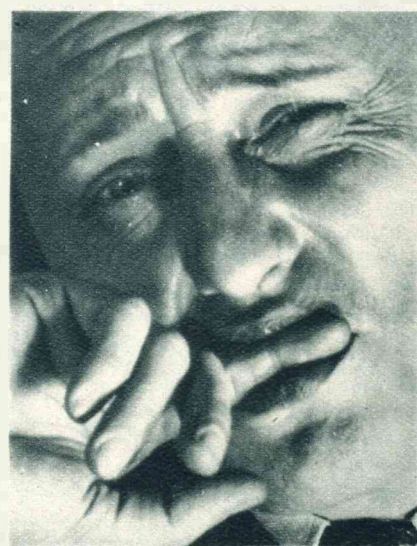
vóór schooltijd Wrigley's ...!

een verstandige gewoonte, die de gezondheid van Uw jongens en meisjes ten goede komt. Immers, Wrigley's bevordert de eetlust en een gezonde spijsvertering en . . . wie Wrigley's gebruikt heeft altijd een frissche adem. Wrigley's is tevens een goed hulpmiddel om het gebit schoon te houden. Geef Uw kinderen Wrigley's Kauwgom als ze lastig zijn; het werkt kalmevend en concentreert hun aandacht bij het school- en huiswerk. Wrigley's is een heerlijke versnapering, die door jong en oud gewaardeerd wordt.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-3

WRIGLEY

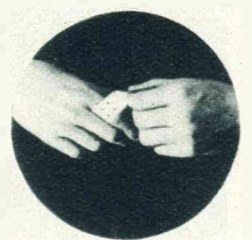
Gesneden, gebrand?

Dat is niet zoo erg, want dat is gauw verholpen, als U slechts een stukje elastische Hansaplast in de huisapothek heeft. Men legt eenvoudig een stuk in de gewenste grootte op de wond en drukt dit op de huid vast. Elastische Hansaplast ziet er altijd zindelijk uit, verschuift niet en kan zelfs eventueel een bad verdragen. Het antiseptische gaaskussentje beschermt de wond en werkt tegelijkertijd bloedstelpend.

Het snelverband „Elastische Hansaplast” is op elk lichaamsdeel plooieloos aan te brengen en staat ook elke beweging toe, zonder dat het trekt of ergens in belemmert.

Zorg bijtijds elastische Hansaplast in Uw huisapothek te hebben, opdat het bij kleine ongelukjes direct bij de hand is.

Bij apotheken en drogisten verkrijgbaar, vanaf 10 cts. Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Hansaplast elastisch

HET IDEALE SNELVERBAND.

Een uiterst merkwaardige foto uit de wildernis: de dieren hebben eenig gerucht gehoord, en onmiddellijk zoeken zij hun veiligheid in de vlucht.

Het Gevaarlijkste Beroep

Er is misschien geen interessanter beroep op de wereld dan het mijne — maar het heeft ernstige moeilijkheden, het stelt een mensch voor eigenaardige problemen, en het brengt herhaaldelijk je leven in gevaar.

Als u er soms over denkt, u ook te „vestigen” als dierenjager — leverancier van dieren tuinen of circussen — moet u niet bang zijn voor slangen en tijgers, moet u met de vuisten een orang-oetan knock-out kunnen slaan, zooals ik eens heb moeten doen, moet u op de heele wereld den weg weten,

VAN DE JUNGLE NAAR

door
Frank Buck

speciaal op de paden der dieren, en tegen de zonderlingste moeilijkheden opgewassen zijn.

Stel u, bij wijze van proef, bijv. eens de vraag: wat zou ik doen, als ik het volgende briefje kreeg?

„U gelieve ons vroeg in het a.s. voorjaar te leveren een Bengaalschen koningstijger, in prima conditie. Prijs tot f 3000.—.”

Het bedrag is niet te laag — maar de expeditie neemt heel wat tijd en geld in beslag! Je moet terdege jager zijn, maar ook terdege zakenman.

Het lijkt zoo mooi, voor een Indischen neushoorn een som van f 20.000.— te hooren bieden, als je er een hebt. Maar je hebt er nooit een!

Nijlpaarden in de Komati (Transvaal), die ondankshun waakzaamheid door den fotograaf verrast werden.

Dus moet je er een zien te krijgen, als de bestelling komt.

Ten eerste moet je dan weten, dat je naar het staatje Nepal moet, als je kans wilt hebben, een Indischen rhinoceros tegen te komen. Goed, daar ga je heen. Dan moet je permissie zien te krijgen van den maharadja van Nepal — want de neushoorn is in zijn gebied koninklijk wild, daar mag een vreemde zóó maar niet aankomen! Als dat lukt, krijg je een generaal en een klein leger mee... en om kort te gaan, dan komt zoo'n diertje, voorbereidende kosten niet meegerekend, je op f 16.000.— En dan moet je 't nog naar zijn bestemming zien te krijgen! Resultaat: je verdient met je mooie order en je maandenlang tobben geen rooden cent!

Er is dus geen andere redding dan deze: meerdere orders tegelijk vervullen — in 't voorbijgaan nog wat andere diertjes meenemen. Toen ik eens zoo'n neushoortje moest bezorgen aan den dierentuin te New-York, en ook een aan den dierentuin van Philadelphia, had ik bij-orders voor een verzameling Indische waadvogels (kranen, ooievaars, flamingo's), een paar gibbons en antilopen (dit alles voor St. Louis), drie olifanten en twee tijgers en twee tapirs en twee orang-oetans voor den grooten circusman Al G. Barnes, een aantal kleinere dieren voor New-York, en... een heelen dierentuin voor de stad Dallas. Zoolang de zaken zoo'n omvang niet hebben, is er geen winst te maken.

In plaats van nu allerlei avontuurtjes te vertellen,

die elkaar in de herinnering verdringen, zal ik er één een beetje uitvoeriger verhalen — één, dat bijna een eind had gemaakt aan mijn loopbaan en zelfs aan mijn bestaan.

Het avontuur begon met het simpele zinnetje: „We kunnen een koningscobra gebruiken — maar een groote!”

Hoe kreeg ik zoo'n diertje? De Aziatische jagers, die voor me werken, hebben een buitensporigen angst voor cobra's. Een wonder is dit niet, als men weet, hoe venijnig die sinjeur is — hoe zij gebeten is op den mensch — hoe snel en hoe zeker zij treft. De koningscobra bijt en vergiftigt, zonder aangevallen te worden óók, in een fractie van een seconde, en houdt zich dan aan het slachtoffer vastgebeten, tot ze haar voorraad gif heeft uitgestort. Een groote waterbuffel bijv. werd, al wandelend, door een cobra aangevallen, en was binnen 't uur dood.

Ik keek de heele kaart van Azië rond, en zag nergens een kans, om een koningscobra op te pikken. Ik zou er dus zelf op uit moeten. Maar toen had ik een gelukje. Toen ik aan de noordoost-grens van Johore was, om naar een paar tijgers te kijken, kwam een oude Maleier bij me, met een kist op zijn hoofd.

Het bleek al spoedig, dat de oude heer iets bijzonders te koop aanbood; de grootste koningscobra die ik ooit gezien had. Later bleek zelfs, dat het 't grootste bekende exemplaar ter wereld was. Ik gaf den Maleier vijftiengulden, en de cobra was mijn.

Ik vroeg den oude, hoe hij 't dier te pakken had gekregen. Hij stond zijn tien dollars aan zijn hart te drukken, erg gelukkig over zijn handel, en glimlachte, om me de zwarte stompjes te laten zien, die eens zijn tanden waren geweest.

Op een avond, toen de jungle wat nat en koud was, legde hij met een paar kameraden een vuurtje aan. Eén van de mannen was zich door de warme asch aan 't rollen, toen hij iets tegen zijn borst voelde stooten. Onwillekeurig sloeg hij de handen uit en greep, en hij schreeuwde als een mager varken.

tegen een muur. Een Chineesche jongen bracht de oude kist aan. Hij struikelde echter en kwam met de wrakke kist ergens tegenaan, hard genoeg om er den bodem uit te laten vallen. De slang viel mee, en kwam vóór me op den cementen vloer terecht.

Het duurde geen seconde, of de jongens waren gillend gevlucht. Zou ik ook vluchten?

Ik aarzelde lang genoeg, om het dier een kans te geven, zich op te richten. Het hief den kop een meter hoog. Tegelijk zag het mij.

Onwillekeurig sprong ik achteruit — maar ik kon niet ver. Hoogstens anderhalven meter achter me was de achtermuur, rechts had ik den zijmuur en links de opgestapelde tijgerkooien. Terwijl ik een stap achteruit deed, schoot de slang uit, en miste mijn been — maar 't scheelde enkele centimeters.

Ik ben nog nooit zoo bang geweest als op dat moment. Het lot van den armen Maleier, die door dit-zelfde monster gebeten was, schoot mij door den geest.

Ik drukte me tegen den achtermuur en keek den moordenaar zeer onvriendelijk aan. Zijn wezenloze oogen, die mij aanstaarden, gaven me een koud, klam gevoel. Wanhopig zocht mijn blik naar iets, waar ik zijn kop mee raken kon — al wat maar als knuppel gebruikt kon worden, een stuk hout, een....

De cobra maakte voorbereidselen tot een nieuwen aanval. De afschuwelijke kop kwam iets omhoog en strekte zich wat naar voren.

Ik wou vechten, maar ik wist niet hoe. Ik had niets, om den aanval af te weren....

Wanhopig trok ik het witte buis over mijn hoofd, dat ik op de bloote huid droeg, en hield het voor me — en terwijl de slang naderde liet ik me voorover hellen en boven op het dier vallen.

Ik kwam met 'n slag op

De wet van de wildernis: de zwakkere verliest het tegen den sterkere — en wordt verslonden.

den grond terecht, de cobra lag onder mij. Ik voelde het lichaam wringen onder het mijne, en bij iederen wrong drukte ik sterker naar beneden.

Ik had hoop, dat ik het reptiel zóó in bedwang zou kunnen houden, dat het zijn giftanden niet zou kunnen gebruiken. Ik schreeuwde als een bezetene om mijn vier jongens. De cobra bleef maar wringen en kronkelen.

In een bijna krankzinnige wanhoop bleef ik mijn lichaam neerdrukken. Een deel van het slangenlijf kwam los en sloeg tegen mijn heup. In mijn ontzetting verbeeldde ik me, dat het de kop was, die uit was geschoten, en bij iedere aanraking dacht ik gebeten te worden.

Ik bleef gillen en schreeuwen, tot een der Chineesche jongens het waagde, te komen kijken. Hij bleek te durven. Ik kwam voorzichtig een klein eindje omhoog, maar niet zóóver, dat het beest den kop voldoende kon roeren, om te bijten. De jongen stak zijn hand onder mijn borst en greep het monster snel achter den kop; en terwijl ik geleidelijk wat verder en nog wat verder omhoog kwam, begon hij mijn linnen buis vast te binden om den bek, den kop en den hals van de cobra, tot die machteloos was.

Een kleine tien minuten later lag de koningscobra, die me bijna gedood had, in de nieuwe kist. De directeur van de Bronx-Zoo was er heel blij mee, toen het ontzaglijke dier vier weken later te New-York aankwam.

Wie zulke pretjes niet aandurft, doet verstandig, als hij een ander beroep kiest dan het mijne!

Deze wet geldt ook voor den koning der dieren, wanneer de mensch op zijn terrein doordringt: tegen het vuurwapen is geen dier bestand.

Dieren van de Zuid-Afrikaansche wildernis, die door de regeering in het uitgestrekte National Park worden beschermd, daar zij anders dreigen uit te sterven.

DEN DIERENTUIN

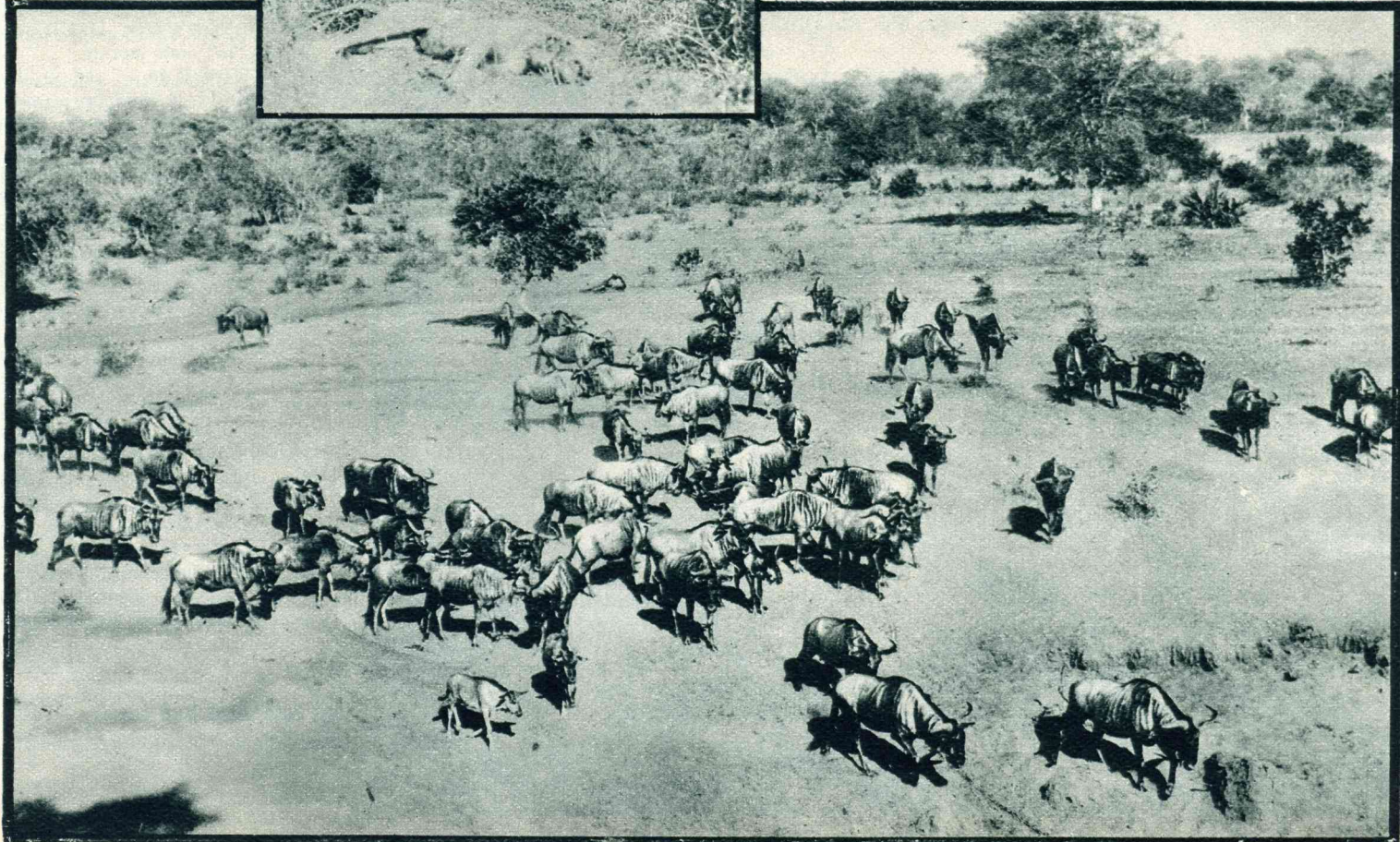
De anderen sprongen op, en zagen, dat hun kameraad 'n groote cobra beet had. Die had óók de warmte gezocht.

De aangevallene schreeuwde, dat het dier hem gebeten had, en een van zijn kameraden had den moed, de cobra vlak achter den kop te grijpen en weg te trekken van den getroffene. De oude man greep 'n paal en stukken rotan, en snel werd het dier uitgestrekt en aan den paal gebonden. Later werd het in een ouden kist overgeplant.

Ik ging naar Singapore (mijn hoofdkwartier) met mijn record-slang. Allereerst bestelde ik 'n kist van fijn teakhout, met dik glazen schuifdeksel. We wilden de slang laten verhuizen door de oude kist op de nieuwe te zetten, en van de oude den bouwvalligen bodem los te wringen en te trekken. Dan viel de slang in haar nieuwe woning, en konden we haar opsluiten, door snel het glazen deksel dicht te schuiven.

Twee Chineesche en twee Maleische jongens hielpen me. We werkten in een schuur, die aan één kant open was, en vol stond met leege tijgerkooien en andere hokken en kisten.

Ik stond naast de nieuwe kist, met mijn rug

Een Nacht in San Ravallo

DOOR GRENVILLE

HAMMERTON

I.
Orde, van de Arizona, gaf den officier op de brug order, het teeken te geven: „Klaar met de machines”, en ging de brugladder af naar het promenade-dek.

Een zeer fraaie motorsloep verliet de schitterend witte pier, die vooruitstak in 't gladde blauw van San Ravallo's prachtige haven als 'n vinger, die welkom wenkte; en aan de vlag, die van den boeg woei, was te zien, dat er voorname bezoekers naderden. Orde voelde derhalve zijn hart wat sneller kloppen. Het gesprek, dat hem te wachten stond, beloofde minstens een zekere onrust, misschien zelfs echte onaangenaamheden.

Maar 'n meisje, heel jong en heel mooi, wendde zich af van de reeling, waar zij overheen stond gebogen, om den commandant van de Arizona een stralend lachje te geven en hem 'n woord van aanmoediging toe te spreken.

„Papa is wel een draak, maar niet zoo'n èrge vinnige,” zei ze.

Van de passagiers van 't mailschip was er op het oogenblik niet veel te zien; velen van hen waren beneden, om nog een paar laatste dingetjes in te pakken, en den hofmeesters fooien te geven, en kaartjes te wisselen met stoombootkennissen — de kaartjes, die later in vergeten zakken ontdekt worden, en aanleiding geven tot wenkbrauwfronsen en terugtasten in den nevel der herinnering. Sommigen waren op het benedendek en wierpen kleine zilveren munten overboord naar de snaterende, bijna naakte jongens, die het geld boven haalden, eer het den bodem van de haven had kunnen bereiken. Er drong een aantal bootjes om het stilliggende schip heen, en daar zaten kooplui in, die rumoerig hun onbeteekenende koopwaar aanprezen.

„Een erg gezellige ontmoeting lijkt 't me niet,” zei Orde, — maar hij was zeeman, gewend, om van iedere gelegenheid te maken, wat er van te maken viel, kalm en handig. Een vlugge blik verzekerde hem, dat het dek leeg was. Er stond een soort tentje, waarin de piano van 't dek werd vastgesjord, als 't slecht weer was. Dat kwam hem nu te pas. De naderende motorsloep kon er de eerste minuten nog niet zijn, en een reddingsboot belette, dat men van de sloep uit in het tentje kon kijken. Orde trok het meisje mee het tentje binnen, nam haar in zijn armen en kuste haar.

„Als je maar echt van me houdt — dan trek ik me er niets van aan,” zei hij, en hij kuste haar nog eens.

Zij vouwde haar handen achter zijn hoofd en trok zijn ernstige gezicht langzaam naar beneden.

„Daar moog je nooit aan twifelen, amigo — caro mio. Ik heb mijn hart gevonden, en 't aan jou gegeven.” Zij sprak vloeiend Engelsch, met nu en dan een vreemd accentje, dat betooverend werkte, vooral op den verliefden zeeman.

„Goed, laat hem dan maar komen!” zei Orde dapper. „Ofschoon ik 't zelf niet heelemaal in orde vind, dat je je weggooit aan een schipper.”

„Aan zóó'n schipper!” antwoordde zij, en haar handelingen versterkten haar woorden. „Heb je mij net zoo lief als ik jou? Maar nee — dat kan niet....”

Orde lachte haar uit; hij tilde haar op en gretig kuste hij het begeerig toegestoken gezichtje. Er was een lief blosje op Dolores' wangen en er straalde goud in haar oogen, toen de gil uit de stoomfluit van de sloep onrustbarend nabij klonk.

„Mannen aan gangboord voor den president!” schreeuwde een officier op 't benedendek. Don Esteban Rodriguez bewees zijn eenige dochter de groote eer, haar in persoon te komen afhalen bij haar terugkeer uit noorde-

lijker streken. Met de noodige hulp slaagde hij er in, het gangboord te betreden, juist toen Dolores en Orde naar beneden kwamen. Hij was een indrukwekkend personage, tamelijk dik, donker, aanmatigend. Maar hij nam den hoed af, om de eerewacht van matrozen te groeten, en een seconde bleef hij stil staan. Toen verzachtten zich zijn zware trekken; hij glimlachte en toonde zijn groote, gelijke tanden.

„Aha, mijn dochter!” riep hij, en met vluggen stap ging hij de toesnellende Dolores tegemoet. Er was iets, dat aan het tooneel herinnerde, in de wijze, waarop hij haar omhelsde en toen haar gezicht wat naar achteren hield.

„Wel wel!” riep hij uit. „Mijn kind is een vrouw geworden!” Er klikte op korten afstand een camera: de onvermijdelijke persfotograaf vereeuwigde die historische ontmoeting; de president van Alaytonia zette zijn hoed af en hield dien achter den rug van zijn dochter, terwijl hij haar nog eens plechtig kuste, en zei: „Ik dank God, dat hij je veilig bij me terug gebracht heeft, mijn kind!” En die zin was vooruit met zorg bedacht, met het oog op de berichten in de bladen — geen andere republiek in Zuid-Amerika immers kon zich beroemen op een zoo verlichte, vooruitstrevende pers. De president moest de gelegenheid aangrijpen, om zich sympathiek voor te doen.

„En nu, vader, wou ik u kapitein Orde graag voorstellen, aan wien we het te danken hebben, dat ik weer veilig hier ben,” zei Dolores, en zij vatte haars vaders hand, om hem naar de plek te leiden, waar Orde stond, recht als een kaars, in sneeuw wit en goud.

Orde maakte een slikbeweging en probeerde zich de speech te herinneren, die hij met zorg vooruit had opgesteld. Al was hij nog jong, hij had zich al een reputatie verworven van beleid en moed — anders was hij nog geen commandant geweest van zoo'n belangrijk schip — maar nu lieten beide eigenschappen hem in den steek, al deed hij zijn uiterste best, om ze weer te grijpen.

Hij salueerde houterig, en voelde een blos onder zijn gezonde bruine tint.

„Ah juist, de goede marinero!” zei de president zoetsappig en beschermend. Hij had hooge gedachten over de waardigheid van zijn ambt — het ambt, dat hij, zooals zijn partijblad zei, bevallig en indrukwekkend sierde. „Goeden dag, senor.”

„Goeden dag, mijnheer... Excellentie.” Orde stak een hand uit, die de president niet scheen te zien. Hij maakte een stijf buiginkje; dat was, volgens zijn verheven meening, al afdalend genoeg. Hij wendde zich tot zijn dochter: „De voortreffelijke kapitein zal wel zoo goed zijn te zorgen, dat je bagage vlug ontscheept wordt, poquita. Ik heb niet veel tijd — er zijn dringende zaken, waar ik me slechts met moeite van heb kunnen losscheuren. Ik heb het altijd zeer druk; en op 't oogenblik...” Hij keek naar het pronkerige horloge, dat hij uit een zakje van zijn gordel trok, en mompelde iets onverstaanbaars. Toen zei hij ongeduldig: „Vooruit dan, man, vlug!” Hij had Orde toegesproken zooals hij het een peon, een bediende, gedaan zou hebben.

De zeeman beet zich op de lip, zich met moeite herinnerend, dat hij uit alle macht op goeden voet moest blijven met den president, en hij wierp Dolores een smeekenden blik toe. Zij wist, wat haar te doen stond.

„Vader mio — kapitein Orde is... nog iets anders. Ik moet u iets vertellen. U hebt gezegd, dat ik een kind was, toen ik hier wegging, en dat ik nu een vrouw ben. Dat is waar... en een vrouw... een vrouw... kan leeren...”

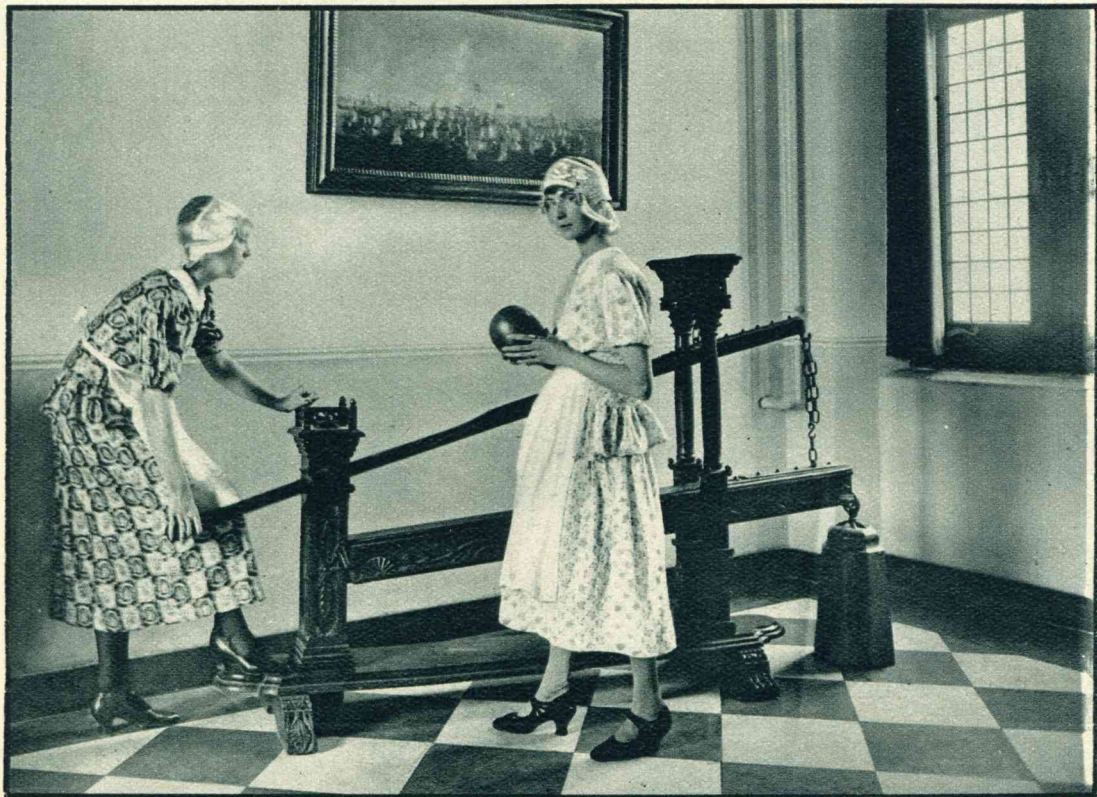
„Hè? O ja — een vrouw — ja! Ja, je bent mooi, mijn kind; je lijkt op je moeder. En nu ben je terug, om haar plaats in te nemen. Ik weet nu, dat ik me eenzaam gevoeld heb; maar ik heb niet geweten, hoe eenzaam, vóór ik je terugzag. Nu, je bagage!”

Zij legde haar tengere hand op zijn arm en liep dwingend het gangboord af, terwijl ze lachend naar hem opzag. Met een blik beval zij Orde, hen te volgen; zij bereikten een deel van het dek, waar geen mensch te zien was.

„Vader, een vrouw kan leeren... liefhebben,” zei ze met een opgewekte stem. „Kijk — dit is de man van mijn hart. Luister....”

„Groote nonsens!” riep de president geërgerd. Dit is de netste vertaling van de Spaansche woorden, die zijn lippen voortbrachten, een uitdrukking die misschien meer gebruikt wordt onder sjouwers aan de haven dan in damesgezelschap. „Je hebt te veel in de zon gezeten!”

„Luister, papa.” Zij hield koppig vol, en haar stem klonk als het kirren van 'n duif; de warme blos op haar wangen wekte in Orde de begeerte, haar weg te rukken van haars vaders zijde en die wangen te kussen, vele malen. „U moet luisteren. Ik ben nu een vrouw, al ben ik nog erg jong. 't Is zóó gegaan. Als kapitein Orde er niet geweest was, zou er geen dochter geweest zijn, om u te begroeten, toen u aan boord van dit prachtige schip kwam. Dat is een

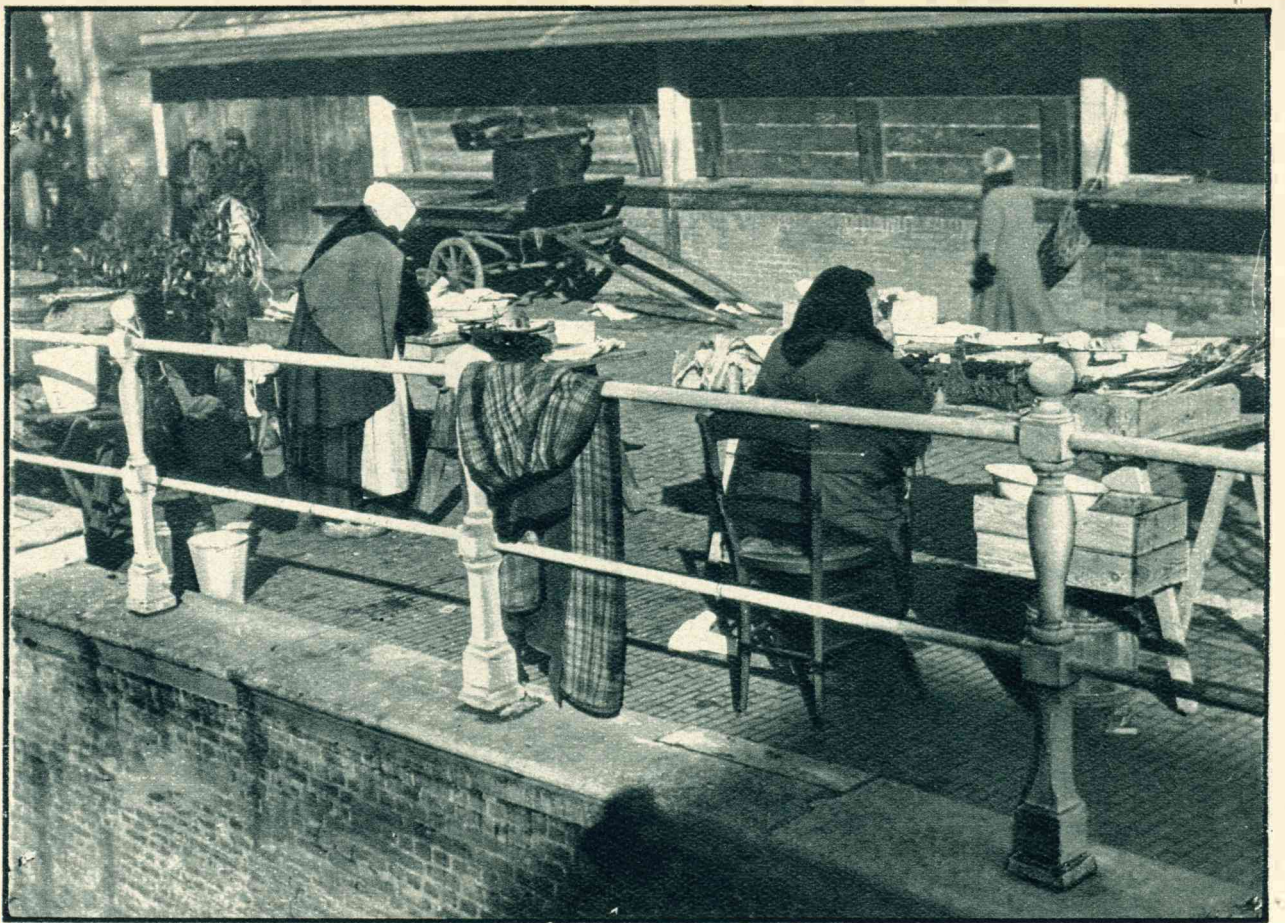

Op reis door ons land.

OUDE KAAS-PERS IN HET STADHUIS TE ALKMAAR.

Op reis door ons land.

VISCHVROUWEN TE DELFT (HIPPOLITUSBUURT)

feit." Zij sprak snel in 't Spaansch, een taal, die Orde even goed verstond als zijn eigene.

Haar vader keek haar versteld aan, met half open mond, en zijn bleekgeel gezicht werd geleidelijk ontevredener. Maar Dolores stoorde zich niet aan de voortteekenen van naderenden storm en hield onwrikbaar koers.

„Het was in die verschrikkelijke Golf van Biscaye. Er kwam 'n heel zware storm op — 'n ontzettende storm. Kolossale golven sloegen hoog over 't schip heen, al is 't bijna een stad..."

„Ja ja — en nu je bagage, mijn dochter."

Met een bevallige beweging van haar slanke hand verwees zij haar omvangrijke eigendommen naar het rijk van het onbekende. Dringend omknelde zij den arm van haar vader.

„U moet luisteren; het is een roman — net zoo'n roman, als waar u uw vrouw door gekregen hebt, vader. Er was een waarschuwing rondgegeven, dat de passagiers zich niet op dek konden wagen wegens den verschrikkelijken storm. Oef! Een geweldige storm. Maar ik... ik was toen nog geen vrouw; alleen maar 'n ongehoorzaam meisje. En beneden was het zoo muf en zoo triestig, zoo héél triestig, vanwege de smarten der passagiers." Zij stond op een heerlijke manier gezichten te trekken; zij voelde zich zoo zeker in het besef van haar liefde, dat het aanhoudende vaderlijke verzet haar klaarblijkelijk onbekommerd liet.

„Dus ik ging toch naar het dek — dit dek, hier, waar we nu op staan." Zij stampte even met haar voet, om nadruk te geven aan haar mededeeling. „U moet 't u maar eens voorstellen — het schip, zoo groot als het is, heen en weer gesmeten als een kurk. Toen kwam er een buitengewoon groote golf, die boven mij bleef staan, toen ik net wou probeeren; ze ontsnappen; maar ik was bevroren van angst — ik kon me niet bewegen. Die golf viel en spoelde me over boord — ja, heusch, in de Golf van Biscaye, vader. Maar die dappere kapitein Orde had gezien, zooals ik later hoorde, wat er met me gebeurde, hij sprong me dadelijk na, en hij greep me, toen ik begon weg te zinken in het koude water."

„Het had werkelijk niets te beteekenen, mijnheer," viel Orde haar in de rede, min of meer verlegen. „Juffrouw Dolores maakt veel ophef over een kleinigheid. Ik kan goed zwemmen — ik zou niet eens kunnen verdrinken, al probeerde ik het — en ze hadden de boot uit, voor ik drie had kunnen tellen. Dát was een knap stukje werk, als u 't mij vraagt."

De president veroorloofde zich een genadigen, goedkeurenden glimlach; hij streelde de hand van zijn dochter.

„Aha, de uitstekende marinero heeft je leven gered, mijn bloempje? Het is goed; hij zal naar behooren beloofd worden. Daar zal ik, Esteban Rodriguez, zorg voor dragen. Ik ben een man, wiens vriendschap en bescherming meer waarde hebben dan sommigen van mijn tegenstanders wel willen toegeven." Er klonk een zekere bitterheid in die laatste opmerking. „Hij zal zijn belooning noemen; ik ben dankbaar."

„Nu meneer — als u er zoo over denkt — ik heb de belooning al genoemd." Orde sprak aarzelend, tastend naar woorden, die statig genoeg klonken, om een waardige uitdrukking te geven aan de liefde, die hem vervulde. Maar Dolores vermaande hem met de oogen tot zwijgen, en sprak verder.

„Hij is dapper, een groote held, maar woorden heeft hij niet, vader," zei ze. „Het is een roman. Bewonderd had ik hem al. Toen ik hoorde, dat hij het was, die den dood getrotseerd had, om me aan u terug te geven, toen — toen werd ik een vrouw, en ik had hem lief."

„Pff, onzin!" zei de president. „Wees stil, Dolores. De bevestigingen van een zeereis... ik ken dat, ja ja, ik ken dat. Ik heb zelf zeereizen gemaakt. Laat me niet gaan denken, dat ik verkeerd heb gedaan, door gevolg te geven aan je moeders wensch, en je in 't buitenland te laten opvoeden!"

„Daar hebt u heel goed aan gedaan, papa, want anders had ik Eric nooit lief kunnen krijgen," zei het meisje eenvoudig.

En er lag zooveel teedere overtuiging in haar stem, dat de president vuurrood werd; zijn ongestijfde knevel begon te krullen. Met een heesche stem, die bijna stokte, zei hij:

„Een fortuinjager — een brutale gelukzoeker, die... bah! Die Eric van jou! Partij trekken van de sentimenteele dankbaarheid van een kind!"

„Pardon — da's een vervloekte leugen!" riep Orde.

Dolores gaf hem een stralenden glimlach; zij schudde even aan den strakken arm van haar vader.

„Hij heeft mij het hof niet gemaakt, maar ik hem!" bekende ze. „Hij — lieve hemel, hij was als een ijsklomp." Haar zachte lach had haar vader moeten buigen tot toegeven; maar de president was niet zeer buigzaam gestemd. Hij had andere plannen in zijn hoofd voor de toekomst van zijn eenige dochter. Zij kon hem belangrijke diensten bewijzen in het felle politieke spel. Toen hij haar 't eerste oogenblik zag, na een scheiding van drie jaren, had hij een schokje van blijde voldoening door zich heen voelen gaan; Dolores was nog mooier geworden, dan hij gehoopt had — een pracht van een

stuk op het schaakbord, als het door de vingers van zijn schranderheid handig bewogen werd.

„Denk maar niet, dat ik gek ben," zei de president. Hij toonde neiging om van het onderwerp af te stappen, en voor goed. „Je bagage! We moeten gaan, kind. Ik heb buitengewoon dringende zaken."

Maar Orde bedankte er voor, het daarbij te laten. Diepe vereering voor het meisje, wier leven hij had gered, hief hem boven zijn gewone bescheidenheid en onzelfzuchtigheid uit; er was een eigenaardige glinstering in zijn oogen — zooiets als de glinstering van licht op gepolijst staal — toen hij een stap deed naar den kant van den president.

„Ik heb de eer, uw toestemming te vragen om aanzoek te doen naar de hand van uw dochter, Excellentie," zei hij kortaf.

„Niet toegestaan, senior. Met klem geweigerd. Wilt u zoo goed zijn aanstonds de noodige bevelen te geven voor de bagage van de seniorita? De sloep ligt te wachten."

„U begrijpt toch wel, dat ik me zoo niet laat afschepen, terwijl ik weet dat Dolores evenveel van mij houdt, als ik van haar?" vroeg Orde. Een bestaan zonder het meisje was hem plotseling een onmogelijkheid geworden. Dat bewees haar zijn angst, dat hij haar zou verliezen; hij werd zich bewust van een diepe onrust. Eerst nu begreep hij ten volle, hoeveel meer het meisje voor hem was, dan enkel een passagier van de Arizona.

„Het doet er niet toe, wat ik begrijp of niet begrijp, senior; u staat voor een feit. Mijn dochter schijnt zich te hebben laten meeslepen door haar kinderlijke dankbaarheid; zij is jong, zij heeft een jeugdige fantasie en hunkert naar romantiek; maar — zij is mijn dochter, en zij zal denken aan haar plicht tegenover mij — en tegenover Alaytonia."

„Aanstellerige oude windbuil!" dacht Orde; en hij hield een paar opmerkingen terug, die uitstekend op hun plaats zouden zijn geweest. Dolores was hem meer waard dan zoo'n kleinigheid als zijn persoonlijke waardigheid. Hij sprak dus dit: „Ik ben mij ten volle bewust, hoe groot de eer is, die ik vraag, maar... maar..."

Hij was helaas geen specialiteit in diplomatieke toespraken; hij aarzelde, stotterde, en voelde den onheiligen wensch in zich opkomen, dat hij den president van Alaytonia eens op zijn schip mocht hebben — al was 't maar voor één reis!

„Als u mijn laatste woord wilt weten: 't is onmogelijk — belachelijk!" snauwde de president. Hij had gerekend op willige, bijna slaafsche gehoorzaamheid aan zijn bevelen; hij had geen oog voor het feit, dat een latijnsch meisje, hoe onderworpen ook door geboorte en vroege invloeden, een geest van opstandigheid kan opdoen onder noordelijker hemel. Dolores liet zijn arm los, liep vlug naar Orde, en legde haar handen op zijn breede schouders. Toen kuste zij hem, lang en Orde begon te beseffen, dat het pleit nog lang niet verloren was. Hij beantwoordde haar omhelzing, ondanks het dreigende gezicht van den president.

„Maak je maar niet bezorgd," zei hij kalm, „mijn laatste woord is nog lang niet gesproken."

„Dolores", riep de president heftig. „Kom hier — dadelijk!"

Over haar schouder heen glimlachte zij tegen hem.

„U begrijpt er heelemaal niets van, papa," zei ze hem. „Ik heb Eric lief, en hij heeft mij lief — kijk!" Nog eens kuste zij Orde. „En ik ben een vrouw."

„Je bent nog géén vrouw. Ik eisch, dat je direct met me aan wal gaat, anders zal ik je aan wal laten brengen, mijn dochter. En vervolgens waar schuw ik je, dat je de toekomst van dien man bederft door je onzinnige houding. Ik ben niet voor niets president van Alaytonia. Ik hoef maar één vinger uit te steken, en de schepen van deze lijn worden uitgesloten van 't vervoer van de post. De eigenaars van die schepen zouden erg ingenomen zijn met hun employé, als er zooiets gebeurde, hè? 't Is best mogelijk, dat zij het post-contract belangrijker zouden vinden dan de diensten van een man,

Everlasting 100% gewicht

„Niet-
waar, zusje,
wat 'n groote knot!
Daar kan moeder haast
al een heel truitje voor
je uit breien. 't Is immers
zoo'n zware knot Ever-
lasting.”

Iedere knot Everlasting
weegt gegaran-
deerd 100
gram.

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in méérkleurige tinten
(ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-
afdeling der Everlasting Fabrieken, Heeze, ontvangt
U gratis ons kostbare Handwerkboek.

Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog
fraaiër uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de
origineele kleuren.

Everlasting

De Weleerw. Heer Pater L. Trossel, 12, Wijde
Kerkstraat, Rotterdam, schreef ons:

„Wees zoo goed en zendt mij ten spoedigste
6 busjes BOOM's Asthmapoeder. Ik moet
ze Woensdag meenemen naar Brazilië voor
'n zieken Pater, die ze steeds van u gebruikt.”

Boom's Asthmapoeder

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit
voortkomende borstbenauwdheid en borstbeking. Alleen
echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in apotheken en
drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Op aanv.
gratis en franco een proefdoosje fa. A. M. Boom, Arnhem 12

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ

5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook

zijn.
Helpt dus
mede, de mo-
loise in EIGEN LAND
te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

KOOPT BIJ VAKSMEDEN !
HET IS UW VOORDEEL !!

Onder volle garantie en vakkundige plaatsing leveren wij

HAARDEN met onafbrandbare lak vanaf f 57.50

HAARDKACHELS, het nieuwste, in alle kleuren - 32.50

HUISHOUDKACHELS, zwart, prima fabriikaat.. - 14.50

F. G. HOLTHUIZEN
N. MARKT 12 - TEL. 10272 - ROTTERDAM

FRARARO

FRANK RADEMAKER ROTTERDAM

Chocolat
Mille Fleurs

ELEGANT VAN VORM

EDEL VAN SMAAK

**VERBODEN
BEWEGINGEN**

514

DE leelijke overtollige haartjes
waaraan gij hardnekkig
vasthoudt ze te behouden, be-
lemmeren U in Uwe natuurlijke
bewegingen (zooals de armen
opheffen) en doen U onbe-
hoorlijk en belachelijk schijnen.
Maar U zult zeggen; hoe meer
men scheert hoe meer en zicht-
baarder ze terugkomen.

Scheert U dus niet, doch ge-
bruikt Eau Taky! Dit water doet
in minder dan twee minuten
alle overtollige haren verdwij-
nen met wortel en al.

Eau Taky heeft op alle crèmes
dat voordeel, dat het afdoende
is, sneller werkt, proper is en
geen onwelriekende lucht na-
laat, en de huid niet irriteert.

Overal verkrijgbaar tegen den
prijs van Fl. 1.25 per flacon.

Generaal Agent:

Kuypers & Co

Prinsengracht 983,
Amsterdam.

**Slank worden,
langzaam
maar zeker.**

Het kan door Duizenden bevestigd worden,
dat men door Facil-Pastilles weer slank
worden kan, en wel zonder diëet en zonder
het minste gevaar voor de gezondheid.
Maar vergeet niet, dat alleen een langzaam,
geleidelijk gewichtsverlies onschadelijk is.
Daarom mag een vermageringskuur slechts
met Facil-Pastilles gedaan worden, die
juist gebaseerd zijn op het principe van
„geleidelijk gewichtsverlies”.

Facil-Pastilles zijn verkrijgbaar in Apot-
heken en Drogisterijen à f 3.- per buis
van 100 pastilles voor een vermageringskuur
van 3 weken.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Op reis door ons land.

MISTIGE MORGEN BOVEN HET ALMELOSCH KANAAL.

die zóó weinig man is, dat hij zijn voordeel doet met de zielelijke dankbaarheid van 'n kind voor...."

"Je moest maar gaan, meiske," zei Orde zacht. "t Is leelijk mis." De president had hem een beslissenden klap toegediend. Hij had een zuiver persoonlijke aangelegenheid gemaakt tot een officieele, ja bijna internationale kwestie.

"Dan hou je niet zooveel van me, als je gezegd hebt!" zei Dolores. "Een man, die zijn leven heeft gewaagd zooals jij, moet zich niet laten terugschrikken door nietige bezwaartjes." Ze zei het snel fluisterend, met haar lippen bij zijn oor, en de geur van haar haar drong Orde bedwelmend in de neusgaten.

"Als je met geweld aan wal gebracht wilt worden," zei de president, terwijl hij een stap deed naar het gangboord, "zal ik er order toe geven."

"Ga nu maar, lieveling," fluisterde Orde haar toe. "Je moet je geen onaangenaamheden maken om mij. Het schip hoeft hier voorloopig nog niet weg. Maak je maar geen zorg — 't zal nog best meevallen." Hij verliet haar en ging naar den president. "Hooft u eens, mijnheer — 't is geen misdaad, dat ik uw dochter liefheb. Ik geloof, dat ik Dolores gelukkig zal kunnen maken — of liever, ik weet het wel zeker. Als u mij gelegenheid wilt geven, een anderen keer.... om u mijn omstandigheden uit te leggen...."

"Ik zal nooit naar u luisteren." De president maakte een handgebaar, dat de zaak afgehandeld verklaarde. "Uw ridderlijkheid zal natuurlijk naar behooren beloond worden. Daar is alles mee uit. Kom, Dolores!"

Orde dacht er een oogenblik aan, den verheven heerscher over boord te wippen, zooals hij al meer dan eens lastige Zuid-Amerikanen over boord had gewipt, maar hij bedwong die aanvechting. Zooiets deed men niet; al had men nog zoo'n hekel aan een aanstaanden schoonvader, het ging toch niet aan, de moeilijkheden uit den weg te ruimen, door hem geweld aan te doen. Bovendien, Dolores zou met haar vader moeten leven, en die had klaarblijkelijk de middelen even goed als de neiging, om het bestaan onaangenaam te maken voor een ongehoorzame dochter.

"Ik geef de hoop natuurlijk niet op," zei hij. "Je moest nu maar gaan, liefste. Denk er om, dat ik je liefheb — en op de een of andere manier wint de liefde het altijd."

Maar hij wenschte, dat hij geweld had gebruikt, toen hij over de reeling de wegvarende sloep stond na te staren, waarin Dolores ineengehurkt, wanhopig neerzat.

"Het leven is gewoon een misère, vooral als er een vrouw in voorkomt," vertelde hij zichzelf.

De eerste machinist, een bekwame kracht, die Grant heette, maakte een opmerking over zijn neerslachtigheid, toen hij kort daarna bij Orde in de kajuit kwam om zijn rapport te brengen.

"t Lijkt wel, of u slecht nieuws gehad hebt," zei hij medelijdend. "En u hebt toch zulke goeie whisky aan boord, kapitein. Een buitengewoon goeie keuze, voor dat u nog zoo jong bent."

"Slecht nieuws! Ik zal je eens wat zeggen, Grant — ik ben een groote idioot. Schenk maar eens in." Hij had behoefte aan vertrouwelijkheid; de

zonneshijn was onderschept door een wolk van hopeloosheid, die ondoordringbaar scheen.

"Een doortrapte idioot, dat ben ik!" verklaarde hij nog eens. "Als ik er nu nog een gewoonte van maakte, om iedere reis verliefd te worden.... Maar je weet, dat ik me daar niet aan bezondig, chef."

"U bent gewoon een zee-kluizenaar, schipper. En dat terwijl u zooveel kans hebt! Jullie op dek beleven tenminste nog eens iets, meer dan wij beneden. 't Is zeker 't dochttertje van den president, hè?"

Orde knikte. "Ik weet best, dat ik geen kroonprins ben, en ook geen bevrorenvleesch-millionnaire, maar die tanige zwabber had me heusch niet hoeven te behandelen als een koksmaatje!" viel hij uit. "Twintig jaar geleden was hij zooiets als vierde klerk op een gouvernements-bureau; zijn vader was ezelrijver. Dat komt er natuurlijk niets op aan — maar ik moet om 't meisje denken. Ze houdt van me. Dat weet ik zeker. Als een vrouw haar gevoelens eerlijk toont, mag een man dat zeggen, zonder zich te veel te verbeelden. Dolores houdt van me — en ik houd van haar. En daar schijnt 't bij te moeten blijven, voorzoover ik 't bezien kan."

"De jongste schipper van de lijn zal 't toch zeker niet opgeven, voordat hij er eens flink voor gevochten heeft?" vroeg Grant, nadat de jongste gebeurtenissen min of meer samenhangend waren verteld.

"Ik kan toch niet tegen de heele republiek Alaytonia vechten?" zei Orde bitter. "Maar dat neemt niet weg, dat ik mijn tanden op elkaar zet, en de hoop niet opgeef. 't Is van veel te groot belang voor me. En ik zou 't het meisje prettig kunnen maken; als ik van mijn tegenwoordige baantje afhing, was 't natuurlijk wat anders. Maar ik had toch al besloten, dat dit mijn laatste reis zou zijn; ik wou ergens aan den wal gaan zitten en een ander de kans geven, die 't baantje werkelijk noodig heeft."

"U hebt al eens meer laten doorschemeren, dat u voor millionnaire studeerde. Da's een gewone kwaal onder koopvaardij-schippers."

"t Is bij mij heel wat anders. Ik heb een paar gelukjes gehad onder den oorlog, zooals je weet, en mijn broer heeft met een deel van mijn kapitaalje nogal voordeelig gewerkt. Hij heeft geluk gehad — hij is er net uitgeschoten, toen de slechte tijd begon, en zoo ben ik op 't oogenblik niet zoo afhankelijk. Ik heb genoeg, om thuis een ordentelijk huis te koopen en mijn vrouw de dingen te geven, waar een dame aan gewend is."

"Hebt u dat dien gebraden haan allemaal verteld?"

"Daar kreeg ik geen kans voor; hij scheen van 't begin af op me tegen te hebben. Wat moet je dan?"

"Kop omhoog houden en op je tong bijten. Er zijn zoo'n massa meisjes, met 'n vader die voor een als u de deur wijd open zou zetten."

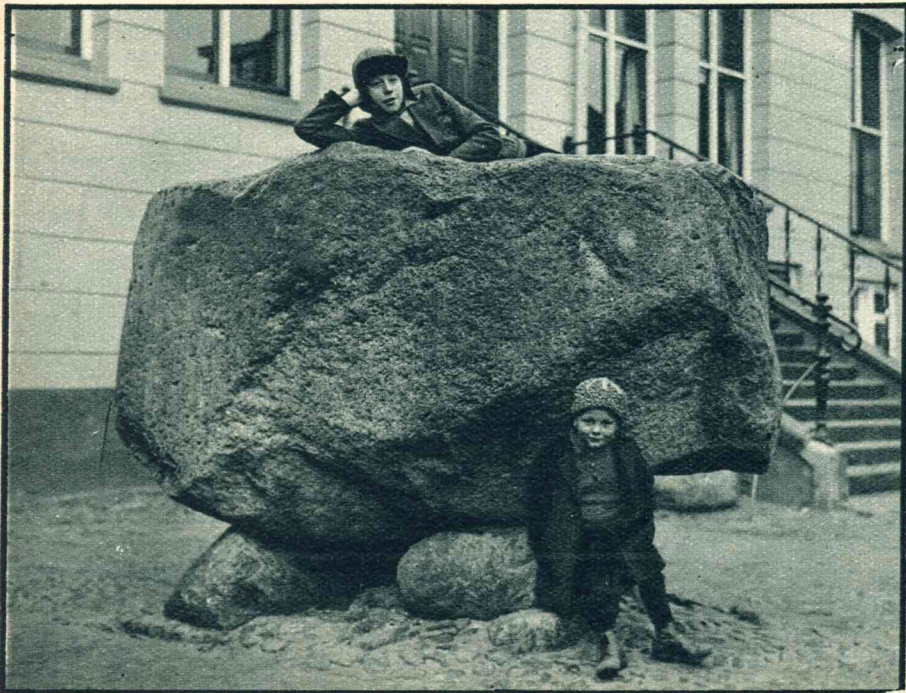
"Ik heb geen massa's meisjes noodig — 't is me om dat meisje te doen! Ik heb je al gezegd: 't is de eerste keer, dat zooiets me te pakken heeft — en nu heeft 't me geducht te pakken."

"U zou haar kunnen schaken. Bang bent u niet uitgevallen."

Orde maakte een wanhopig gebaar met beide handen, en schonk even daarna de glazen nog eens vol.

"Bang! Nee, bang niet. Maar wat schiet ik daar mee op? Als ik Dolores goed ken — en dat doe ik — is ze er 't meisje niet naar, om tegen haar vader in te gaan. Ze zit nu weer in haar oude kringetje, chef — en daar moet je niet te licht over denken. Ze zou nooit gelukkig kunnen zijn, — echt gelukkig — als ze dacht, dat ze haars vaders hart gebroken had. Nee, 't geval lijkt me eenvoudig hopeloos. Bovendien heeft papa gedreigd — niet tegen mij, maar tegen de lijn."

(Wordt voortgezet)

Op reis door ons land. DE GROOTE KEI VOOR HET STADHUIS VAN OLDENZAAL.

Gezicht op de eens zoo levendige haven van Veere....

....waar de rustige burgers de oude glorie komen overdenken.

Slapende Steden in 't

In afwachting van de drukte, die niet komen wil. (Sluis)

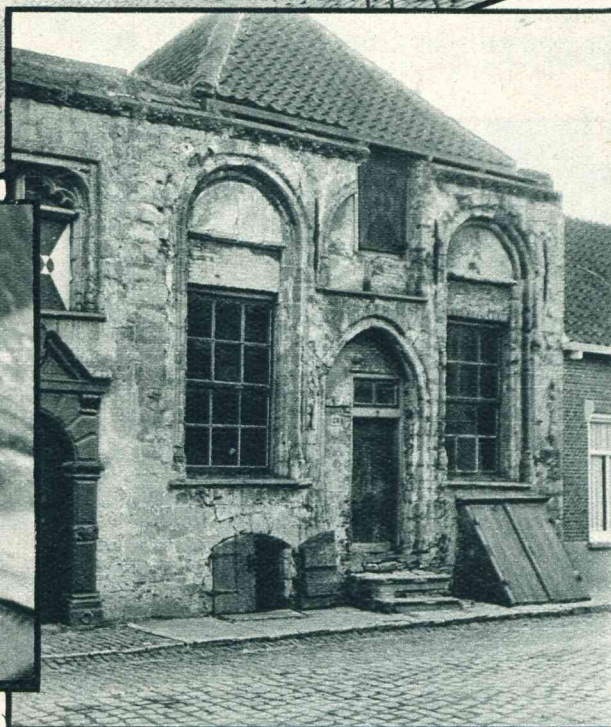
Zeeuwsc

Daar liggen steden in dit land, verlaten, aangespoeld, gestrand op 's levens wisselspel, dat laat of vroeg den mensch bedreigt met kwaad. Steden, verkommerd en vermoeid, na eeuwen luister plots verbloeid en nu vergeten, weggekwiind, uiteengevallen en verkleind. Zoo Sluis, klein stedeke, verzand in 't sappige Zeeuwsc-Vlaamsche land.

De klokken zingen nog geducht hun zilv'ren lied ver in de lucht, en trots praalt nog het mooi stadhuis (het voelt zich hier nog zeker thuis), En ook de heerenhuizen staan nog hoog en fier en welgedaan.

Maar ziet, de straten zijn te wijd voor 't weinige dat hier nog rijdt,

Rondom de vergane oude gebouwen te Sluis heerscht de stilte van den dood.

En in Veere gra

En in Veere graast vreedzaam het vee op de wallen.

vachting
de druk-
die niet
en wil.
(Sluis)

De verwaarloosde en stuk-
geschoten verdedigings-
werken van het eens zoo
machtige Sluis liggen als
een oude merkwaardig-
heid verder te vergaan.

Zeeuwsche Land

steden in dit land,
spoeld, gestrand
isselspel, dat laat
mensch bedreigt met kwaad.
merd en vermoeid,
er plots verbloeid
, weggekijnd,
en verkleind.
stedeke, verzand
Zeeuwsch-Vlaamsche land.

ngen nog geducht
d ver in de lucht,
t nog het mooi stadhuis
hier nog zeker thuis),
eerenhuizen staan
er en welgedaan.

straten zijn te wijd
e dat hier nog rijdt,

oude gebouwen te
tilte van den dood.

Het leven sluimert hier op straat
in huis, en waar men komt of gaat.
't Verleden roept nog : ik ben groot....
Maar zie : het Heden bracht den dood
van welvaart, rijkdom en van pracht
die 't wisselvallig lot eens bracht.

Zoo ziet men, dat niet alles blijft,
en dat ook 't sterkste niet beklift.
Eens sluipt 't verval door reet en kier,
Vandaag is 't daar nog, morgen hier.

Om 't stadje liggen, ruim en vet,
de dorpen in een gulzig net.
Ze slokken gretig, onvermoeid,
en zie : de hartader verbloeit.
De dorpen groeien, varen wel,
de stad kruipt nauwer in zijn vel....

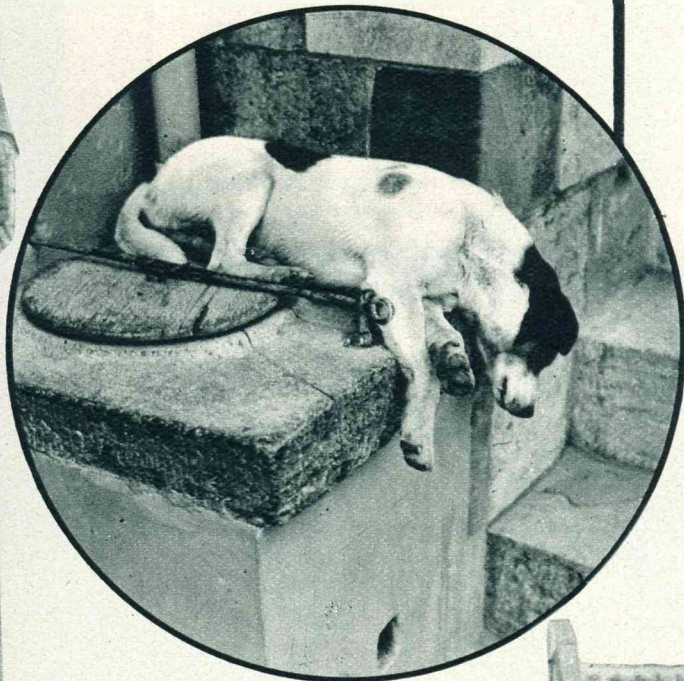
Zoo zijn veel Zeeuwsche steden vlug
tot roem geklommen en terug —
gezonken in een slaap, die staag
't leven belemmert, en een traag

schijnleven wekt, want ach, de schijn
ligt op zoo menig raamkozijn
en vervelooze dakgoot, steen
verbrokkelt, kantelt, valt ineen.

't Is herfst, en somberder dan ooit
waait hier de wind, die blaren strooit,
en somberder dan elders is
het leven hier een staag gemis
van roerigheid die 't stadje vraagt,
van drukte die is weggevaagd,
van bronnen die zijn uitgedroogd,
van leven dat is uitgelooft.

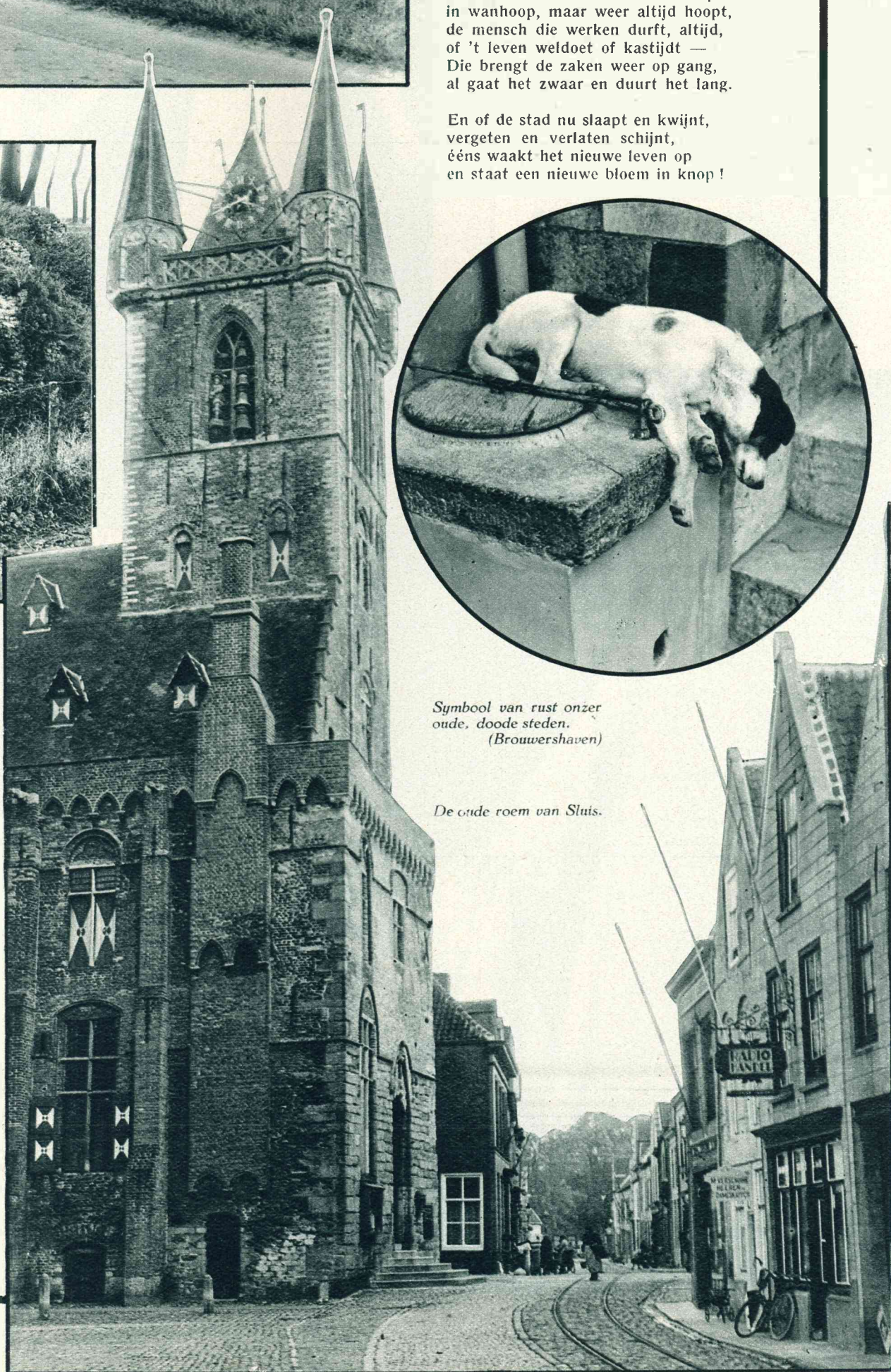
Maar toch : de klokken zingen ver,
en 't lijkt wel, of nu helderder
de luchten worden en 't verschiert
min somber door dit zilv'ren lied.
De mensch die hopen kan en wacht,
totdat weer 't leven stoeit en lacht,
de mensch die nooit verloren loopt
in wanhoop, maar weer altijd hoopt,
de mensch die werken durft, altijd,
of 't leven weldoet of kastijdt —
Die brengt de zaken weer op gang,
al gaat het zwaar en duurt het lang.

En of de stad nu slaapt en kwijnt,
vergeten en verlaten schijnt,
ééns waakt het nieuwe leven op
en staat een nieuwe bloem in knop !

Symbol van rust onzer
oude, doode steden.
(Brouwershaven)

De oude roem van Sluis.

VROUWENLEVEN

EEN FRAAI EN PRACTISCH ENSEMBLE VOOR KLEINE MEISJES

De warme wollen winterjurken van onze kinderen kiezen we liefst van gedekte kleuren: donkerblauw of bruin, donkergroen of grijs, of de een of andere gedekte ruit. En om dan aan zoo'n donkere jurk het sombere te ontnemen, maken we er 'n wit kraagje bij, al dan niet met bijpassende manchetten. Van zoo'n kraagje moeten we dan minstens twee exemplaren bezitten en liefst bevestigen we het aan de jurk met 'n paar knopen of drukkertjes, zoodat we het gemakkelijk kunnen afnemen als het gewasschen moet worden.

Ook 'n gehaakt kraagje met manchetten staat alleraardigst op 'n kinderjurk en door 'n paar verschillende stelletjes te maken kan aan een en dezelfde jurk nu en dan 'n ander aanzien worden gegeven. Heeft de jurk 'n schouderkraagje van hetzelfde materiaal, dan neemt men daarop 'n wit kraagje van hetzelfde model doch in kleiner

Sierlijke zijden kinderjurk in bananenkleur.

formaat, wat 'n heel aardig effect maakt.

Ziehier 'n paar voorbeelden voor aardige, eenvoudige wollen schooljurken met lange mouwen. De eerste heeft aan weerskanten van de smalle, gladde voorbaan vijf plooiën, welke van boven door een opgestikten zak worden samen gehouden. De taille heeft 'n uitgeschulpt schouderkraagje en eenzelfde kleiner wit kraagje daar over heen. Om de taille 'n smal ceintuurtje.

De tweede jurk heeft bij de schouders 'n paar ingenaaide plooiën. Het rokje is van voren met 'n punt opgezet en heeft 'n eenigszins rond geknipt strookje, hetwelk van voren de lijn volgt van het puntige corsage. Het lijfje wordt versierd door 'n wit kraagje.

Een praktische nieuwigheid op 't gebied van kinderkleding zijn de mantels met aparte kleine cape. Zulk 'n mantel kan gedragen worden van den vroegen herfst tot in het late voorjaar. Zijn de dagen nog tamelijk warm, dan wordt de mantel van

Laken manteltje passend bij de hierboven afgebeelde kinderjurk.

voren open gedragen, met revers. Wordt het iets kouder, dan knoopt men 't manteltje dicht en is het zeer koud, dan wordt de cape erbij gedragen, die rug en schouders aangenaam verwarmt.

Er zijn in dit genre verschillende modellen: eenvoudige kleine schouderkraagjes, van voren of op den linker-schouder dicht geknoopt en liefst omzoomd met 'n randje bont.

Onze afbeeldingen vertoonen een zeer fraai ensemble voor kleine meisjes, een creatie van het Parijsche modehuis Yrmone, „Directoire” gedoopt.

Voorreerst een zijden jurkje in bananenkleur. Eenvoudig van lijn, heeft deze jurk met het korte lijfje en de

Het manteltje compleet met de door zomer-hermelijn omzoomde cape, welke er extra warmte aan geeft. Eenvoudig vilten hoedje in de kleur van het geheel.

breede stolpplooiën onder de twee knopenrijen iets bijzonder sierlijks, een effect waartoe zeker de origineele pofmouwjes het hunne bijdragen.

De laken mantel, in de kleur van het jurkje, past zich geheel daarbij aan, vooral door de beide knopenrijen welke het manteltje, ver over elkaar, warm gesloten houden.

Ter voltooiing van het geheel, op koude dagen, is er dan nog de warme cape, omzoomd met zomer-hermelijn. De cape wordt van achteren, boven de uitspringende plooiën van het manteltje, met knopen gesloten, terwijl de bijbehorende das achter in den hals losjes wordt vastgeknoopt.

Bij dit fraaie, praktische ensemble wordt een eenvoudig, kinderlijk vilten hoedje gedragen in de kleur van jurk en mantel.

Het geheel vormt voor kleine zus 'n uitrusting zooals ze zeker door vele moeders zal worden gewenscht en nagemaakt.

PAULA DEROSE.

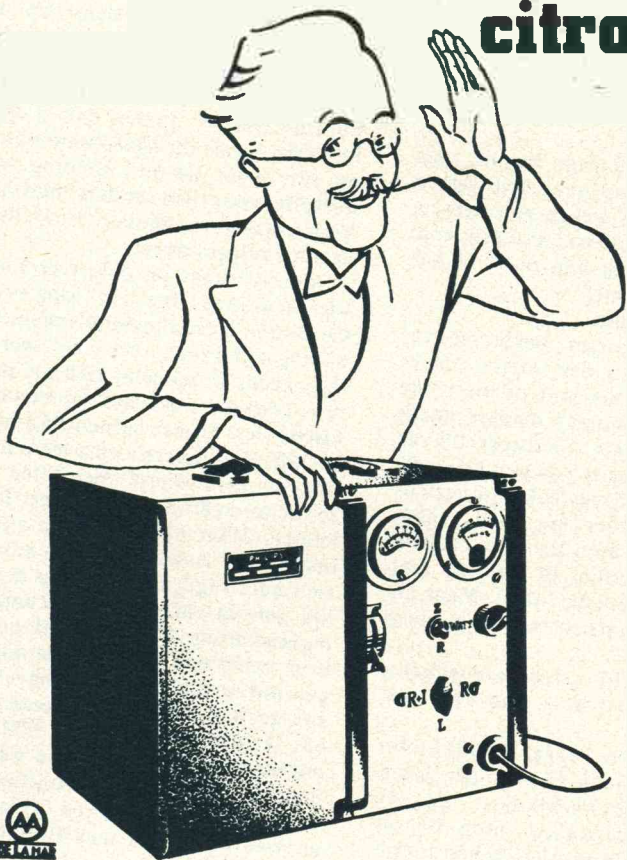

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

U laat zich knollen voor citroenen verkopen ...

wanneer U, denkende een goedkope, zuinige lamp te kopen, in werkelijkheid thuis komt met een lamp, waarvan wel de aanschaffingsprijs gering is, maar waarvan de lichtsterkte alles te wensen over laat. Een vergelijking van de hoeveelheid uitgestraald licht van een Philipslamp met die van een gelijk-gestempelde zoogenaamd „goedkope” lamp toont meestal aan, dat de Philipslamp van 20 tot zelfs 100 % meer licht geeft.

Als U een lamp koopt is het om licht, goed licht, te hebben. Weet U evenwel, dat gemiddeld de kosten van het stroomverbruik van een gloeilamp tijdens haar levensduur 10 tot 20 maal den aanschaffingsprijs van de lamp bedragen? Beseft U wel, dat het U 10 tot 20 gulden aan te hoog stroomverbruik per lamp kan schelen, wanneer U uit verkeerd begrepen zuinigheid een zoogenaamd „goedkope” lamp in plaats van een stroombesparende Philipslamp koopt, die misschien enkele dubbeltjes duurder is?

Weet vooral goed, dat bij de aanschaffing van gloeilampen de zuinigheid de wijsheid niet moet bedriegen. Indien met één artikel dan is wel hier Goedkoop Duurkoop!

In veel gevallen is een cadeau-gegeven zoogenaamd „goedkope” lamp, verpakt in een bankbiljet van 10 gulden, nog duurder dan een Philipslamp, gekocht tegen den normalen prijs.

Dat toont de man met den photometer dagelijks aan, want die photometerman vraagt niet: „Is die lamp goedkoop?”, maar: „Brandt die lamp goedkoop?”

Wij zijn dan ook bereid, iederen consument die minstens 25 lampen per jaar gebruikt, zelf metingen met het hierbij afgebeelde apparaat te laten verrichten, waarbij hem in één oogopslag zal worden aangetoond, welke enorme voordeelen het gebruik van Philipslampen oplevert.

De vergelijkende metingen kunnen verricht worden in zijn eigen woning of bedrijf met Philipslampen en zoogenaamd „goedkope” lampen, beide uit zijn eigen voorraad, als waarborg voor een neutrale vergelijking.

COUPON

Aan de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken Verkoopafdeeling Nederland en Koloniën EINDHOVEN.

Verzoeken

mij Uwe brochure over een doelmatige en economische verlichting: „Licht in Uwe woning” gratis en franco te doen toekomen.

bij mij als verbruiker van minstens vijf en twintig lampen per jaar, een lichtmeting te doen verrichten.

(Doorstrepen wat niet verlangd wordt)

97.4

Naam:

Adres:

PHILIPS lampen besparen méér op Uw stroomrekening dan haar aanschaffingsprijs bedraagt

PHILIPS „Argenta”

Argenta”

De Tweeling

VAN DE GEVANGENIS

DOOR HENRY WILLIAMS

Onbewust was de oude Brown, hoofdcipier van de Dorchester-gevangenis, door de woorden, op zijn sterfbed gesproken, gedeeltelijk oorzaak van de tragedie, die in later jaren plaats greep. Van zijn twee zoons — tweelingen, die zoo op elkaar leken, dat ze in hun jeugd een bezienswaardigheid van de streek waren — stond alleen John aan zijn sterfbed. James was destijds in Amerika, maar John werkte als cipier in dezelfde gevangenis als zijn vader. Dus was het alleen tot John, dat de oude hoofdbewaker over hun toekomst sprak.

„Jij bent als ik, John, langzaam maar zeker. Jij zult eens worden, wat ik ben, hoofdbewaker.” Er was 'n kleine pauze. „Maar James! Ik wou, dat hij hier had kunnen zijn. Over hem heb ik dikwijls nagedacht. Uiterlijk kon ik jullie nooit onderscheiden. Maar inwendig verschillen jullie hemelsbreed. Hij is te vlug, te overijld. Ik heb zoo'n idee, dat hij nog eens in moeilijkheden zal raken. Help hem dan, John — help hem. Beloof 't me.”

Die woorden had John nooit vergeten, ofschoon hij alsnog geen gelegenheid kreeg ze in praktijk te brengen. Hij zag zijn broer weinig; maar spaarzame brieven lichtten hem in, dat James „iets” in de city was en een schitterende carrière maakte.

Dan voelde John een stillen, maar grooten trots op den broer, altijd reeds door hem bewonderd wegens zijn energie en vlug initiatief.

Hij was 37 jaar oud, toen 't op zekeren dag zijn taak was, een dien dag aangekomen gevangene, ingeschreven onder den naam Stoner, naar de gevangenis-badkamer te begeleiden. Het was zijn broer James, veroordeeld tot 15 jaar wegens doodslag op een misdadiger-collega in oplichterspraktijken. Doodsbleek stond John zijn broer aan te staren, terwijl deze zich ontkleedde.

„Een massa er van was niet waar, John,” mompelde hij. „Een massa! Bolding, de man van Scotland-Yard, heeft een massa uit me gehaald, dat niet waar was. Ze wisten, dat ik altijd zenuwachtig bang voor Bolding was. De man, dien ik doodde, was net als Bolding. Ik was bang voor hem, en hij pleegde chantage op me. Maar Bolding heeft het erger gemaakt. Daar had ik geen 15 jaar voor verdiend, John. 15 jaar! 15 jaar!”

Dagen lang liep cipier Brown als in trance door de gevangenis. Tijdens nachtelijke diensturen, wanneer er even gelegenheid was, hoorde John bij stukjes en beetjes de carrière van James, die geëindigd was in de Dorchester-gevangenis. Zijn verhaal was grotendeels leugen, want James was een meedoogenlooze maar vooral laffe schurk, het gevaarlijkste type uit de misdadigerswereld. Cipier Brown geloofde dat niet. Noch zou hij het geloofd hebben als iemand het hem verteld had. Hij had altijd van James gehouden en hem bewonderd, terwijl gevangene 572 zijn broer als een volmaakten dwaas beschouwde. Tot de vluggen van geest behoorde John niet, maar dat werd in een gevangenis niet vereischt. Daar moet men bedaard en eerlijk zijn, en dat was John tot dusver steeds geweest. Hij had zijn broer tijdens hun korte nachtelijke gesprekken de laatste woorden van hun vader verteld. De sluwe gevangene zorgde, dat de indruk dier woorden op John nog versterkt werd. Inderdaad wogen ze den cipier op zijn simpel gemoed. Maar wat kon hij anders doen dan zijn broer af en toe tershuiks 'n stuk tabak toe te stoppen? Inmiddels zat gevangene 572 in zijn cel, en broedde plannen — plannen. Reeds lang koesterde hij een diepen, kouden haat jegens John, die vrij was. Maar dien haat wist hij te verbergen achter 'n aandoenlijke aanhankelijkheid. Het medelijden van John moest versterkt worden, de woorden van den ouden hoofdcipier voortdurend verlevendigd worden. Want dat alles moest den geraffineerden be-

drieger behulpzaam zijn voor de uitvoering van een plan. Want no. 572 had een plan bedacht — een vernuftig plan.

De tijd voor de uitvoering daarvan kwam, toen John zijn broer vertelde, dat hij over drie weken zijn jaarlijksch verlof van twee weken zou nemen. „Wat heerlijk, John,” zei hij, diens hand grijpend. „Je verdient het. Maar ik — ik ben dood of gek tegen den tijd, dat jij terugkomt.”

„Eh?” John staarde hem aan.

„Ik kan 't niet meer uithouden, beste jongen. Te veel geprakkiseerd. Ik kan niet meer. Als ik maar eens — als ik maar eens van de heerlijke vrijheid kon genieten. Even maar! Anders ga ik dood, ik voel het.” Hij greep zijn broer bij de mouw. „John, als ik — als ik eens 2 weken vrij was, 't zou mijn leven redden.” Hij vertrok zijn gezicht diep-tragisch. „Je kunt 't voor me doen, John. Geef mij je twee weken, om mijn leven te redden. Door onze verschillende kleding is het nog niet opgevallen, hoe sterk we op elkaar lijken. Maar als jij wilt, kunnen we van plaats verwisselen, voor veertien dagen maar, John.”

Cipier Brown keek ontsteld. „Groote goedheid, James, stil toch. Dat is — dat is — Dat kan toch niet.”

De ander, kalmer dan zijn broer, duwde John naar de deur van de cel. „Denk er over na, John. Denk er over na. 't Gaat makkelijk!”

Op zijn verdere nachtronde staarde John Brown wezenloos voor zich uit. „'t Kan niet, 't kan niet,” mompelde hij. Maar dan hoorde hij zijns vaders woorden: „Als 't noodig is, John, help hem dan.”

Zoo rijpte langzamerhand in hem de beslissing, den geliefden broer op die wijze te helpen.

James Brown, alias Stoner, was 'n menschenkenner.

Het was de gevangene, die het geduldigst en het voorzichtigst was. Tot zijn verbazing moest John ervaren, dat zijn broer letterlijk om alles gedacht had. De lengte van hun haar, de toestand der kiesen — James gaf aan alles zijn aandacht. Ook wende hij zich een paar spraak-eigenaardigheden van John aan. Toen de cipier op den dag van zijn verlof, des morgens om vijf uur, op het einde van zijn nachtronde de cel van no. 572 binnenging en beide mannen haastig van kleding verwisselden, zou niemand gezegd hebben, dat het niet de bewaker was, die een afscheidshanddruk wisselde met den man in 't gevangenis-pak.

Alle ruimte wordt gebruikt door den schipper, zoodat er bijna geen plaats bij het roer overblijft en 't deurtje van de kajuit onder het stroo schuil gaat.

John's oogen schoten vol tranen. „Neem er een prettigen tijd van, James,” zei hij. „Ik kan het wel veertien dagen uithouden. In de la van mijn tafel, op m'n kamer, zal je eenenveertig pond vinden. Haal die en neem er een prettige vacantie van.”

„Dank je, dank je, beste kerel. Maak je niet ongerust. Ik kom terug, en den eersten keer, dat ik nachtdienst heb, verwisselen we weer.”

Een uur later wandelde de ex-gevangene de poort der gevangenis uit, om den trein naar Londen te nemen. Dorchester lag voorgoed achter hem, was zijn vroolijke gedachte. Twee dingen slechts verontrustten hem. Eerstens de vingerafdrukken. Wanneer hij niet terug kwam en John vermoedens kreeg, zoodat hij den directeur inlichtte, konden de vingerafdrukken de waarheid bewijzen. Maar hopelijk was hij, James, dan al op weg naar Amerika. Dan — als die bloedhond van een Bolding eens op zijn spoor kwam! Bolding was een soort van obsessie voor den anders niet nerveuzen James. Voor inspecteur-detective Bolding had hij een krankzinnigen angst.

James bracht de dagen in Londen door, zooals van een man van zijn slag was te verwachten. Goed eten, vooral goed drinken. Na tien dagen had hij nog vijf Pond over; het werd nu tijd 'n schip te zoeken, waarop hij zich als matroos kon verhuuren. Toen gebeurde het. Op een hoek van Piccadilly Circus liep hij den elfden dag bijna een man tegen het lijf, die meteen een vreemden, onderzoekenden blik op hem wierp. Met bijna bovenmenselijke zelfbeheersching gelukte het James kalm door te loopen. Maar het bonsde in zijn hersens; dat was inspecteur Bolding! Tien minuten later had hij zich overtuigd, dat Bolding hem volgde! Wonderlijk genoeg gaf die wetenschap hem zijn koelbloedigheid terug. Hij wist in elk geval, dat hij de eerste uren veilig was voor een aanhouding, want Bolding zou natuurlijk doen, wat hijzelf ook in zoo'n geval zou gedaan hebben: telefoneeren naar Dorchester, om te informeren of no. 572 in zijn cel zat. Dat antwoord zou bevredigend zijn, maar James wist maar al te goed, dat Bolding een instinct bezat voor misdaad; al zou Dorchester bevredigend antwoorden, toch zou Bolding hem nog een tijd

„schaduwen”. Langzaam kwam een nieuw plan in James' brein op.

Op zijn kamer gekomen trok hij handschoenen aan en wreef zorgvuldig over alle door hem aangeraakte voorwerpen, teneinde vingerafdrukken te verwijderen. Den volgende morgen betaalde hij zijn rekening, vertrok, en wist binnen een uur den agent, die voor het huis had gestaan en die hem volgde, van zich af te schudden.

Daarna nam hij den trein naar Dorchester. Hij was alleen in den coupé en maakte daarvan gebruik, door zichzelf twee boventanden uit te breken en zich een wonde in het gezicht toe te brengen, die hij met een pleister verbond. Precies op tijd meldde hij zich bij den hoofdciplier van de gevangenis.

„In den slag geweest, Brown?” informeerde deze.

„Ja, mijnheer. In Londen betrapte ik een zakkenroller; maar de vent was bepaald kampioenboks geweest. U ziet op mijn gezicht het resultaat. Bovendien ontsnapte hij me nog.”

Een dag later, op zijn nachtronde, ging hij de cel van no. 572 binnen. Ontzet staarde John zijn broer aan.

„Maar John, hoe — hoe moet ik nu terug?” vroeg hij. „Ik kan geen uniform aantrekken zonder twee tanden te missen en een wond in mijn gezicht. En jij kan zoo evenmin terug hier. Wat — wat moeten we doen? Ik kan het niet langer verdragen. Van cipier tot gevangene. Ik had nooit gedacht dat” No. 572 sloeg een arm beschermend om den schouder van den ander. „Kalm blijven, John — kalm blijven. Je weet niet hoe ellendig ik 't vind, maar het komt wel in orde, geloof me. Ik zal valsche tanden laten inzetten; jij moet, als je in de steengroef werkt, zorgen dat je ook een wonde krijgt. Probeer het nu nog een tijdje uit te houden, John — een tijdje nog. Gerust, ik maak alles in orde.”

Het was een diep verslagen „gevangene”, die in de cel achterbleef, starend naar de kale, onwrikbare muren. Maar ook de „cipier” was niet gerust; zijn kwaadaardige ziel leefde bij de gedachte, dat zijn broer aan de vingerafdrukken zou denken, die hem bij den directeur konden rechtvaardigen. Maar waren de vingerafdrukken van een tweeling wel verschillend? Indien ze gelijk waren, zou hij eerst wat geld sparen, dan ontslag nemen en het land verlaten; John moest dan maar zien hoe hij den directeur zou overtuigen. Indien ze niet gelijk waren — desnoods zou hij zijn broer doodden.

In zijn geslepen wreedheid sprak hij er zelf het eerst met John over. „Ik zal je vingerafdruk nemen, John; als onze afdrucken niet gelijk zijn, kunnen we in uitersten nood altijd den directeur alles bekenen en bewijzen. Laten we ons overtuigen of een tweeling verschillende afdrucken heeft.” Hij nam een afdruk van John's vingers, ging de cel uit, en vlug naar zijn kamer. Het bleek hem dat ze verschilden van de zijne. Maar de twee afdrucken, die hij John bij een volgend bezoek toonde — een week later — gemerkt „John” en „James” waren twee van zijn eigen afdrucken. Met ontzetting keek John zijn broer aan. „Groote goedheid, James, nu onze afdrucken gelijk zijn, en jou overkomt iets, dan zit ik voor bijna 15 jaar opgesloten.” Uiterste wanhoop sprak uit zijn stem. „Ik lijk niet eens meer op je; zie eens, hoe mager ik geworden ben. Dat komt nooit weer goed.”

„John, kalm nu. Laat alles aan mij over. Probeer het nog een tijdje uit te houden. Ik heb een plan, waardoor we geen van beiden ooit de cel zullen terug zien. Ik ben bezig een plan uit te werken voor je ontsnapping! Begrijp je? Stt.” Hij veinsde een verdacht geluid in den corridor te hooren, en ging de cel uit.

Niemand beter dan John wist dat een ontsnapping, zonder hulp, uit de Dorchester-gevangenis onmogelijk was. Maar wanneer een cipier hielp, iemand zoo schrander als James, dan was het mogelijk. Omdat John Brown een eenvoudige van geest was, voelde hij iets als schuldbesef. Een paar keer was een lichte achterdocht in hem gewekt, dat zijn broer geen eerlijk spel speelde, dat hij hem had willen laten waar hij was. Hij schaamde zich daar nu over. James was een beste kerel, die zijn uiterste best deed zijn broer uit de ellende te helpen. James was intelligent en schrander; James zou hem redden.

Kleederdrachten van Nederland.

VROUWEN IN CADZAND

Zes weken later lichtte „cipier” Brown zijn broer in dat alles geregeld was — behalve de gelegenheid.

„Onthoud goed, John. Als je in de buitenploeg werkt, zal ik je op 't geschikte moment zeggen te vluchten. Het voordeel is dat je de streek goed kent. Als ik je toefluister: vlucht! ga dan naar de vijf rotsen op de hei, je weet wel, de zogenaamde heksen-grot. Onder het middelste rotsblok zal je een costuum vinden. Vandaar ga je naar de farm van den ouden Jack Munter: ik heb hem ingelicht, hij heeft beloofd te helpen. Hij zal je met zijn auto naar Liverpool brengen en zorgen dat je passage krijgt naar Canada. Ook zal hij je het adres geven van zijn zoon in Montreal, waar je moet blijven, tot ik een paar maanden later ook kom. Onthoud het goed, John, en zorg dat je gereed bent. De kans kan morgen komen, over een week, of over een maand.”

Nog zes weken later kwam de gelegenheid. Op een druiligen wintermorgen kreeg „cipier” Brown order, met gevangenen no. 572 en 314 een verstop-te rioolpijp op het veld buiten de gevangenis schoon te maken. Bij het riool gekomen, beval hij no. 314 aan het benedeneinde te werken; zelf ging hij met „no. 572” naar het andere einde. Daar gekomen: — „Gauw John! Vlucht!”

„No. 572” liet zijn schop vallen en rende weg. Een oogenblik later bracht de „bewaker” zijn geweer aan den schouder — richtte het op het hoofd van zijn broer. Maar terwijl hij vasten steun zocht voor zijn voeten, gleed hij uit, verloor zijn evenwicht en rolde van de lichte helling, waarop hij stond, om en om in de sneeuw. In een moment echter was hij weer overeind, het geweer had hij vastgehouden. De vluchteling was nog een duidelijk doelwit. „Cipier” Brown mikte lang en zorgvuldig. Vrijheid voor zijn broer! Hij trok af. Het geweer sprong uit elkaar, want de loop was verstopt door sneeuw en de kogel sloeg terug, door het oog van den vurenden man. Hij zonk neer in de sneeuw. No. 314 begon te schreeuwen; in de gevangenis werd alarm gefloten. „No. 572” was inmiddels verdwenen. Toen John bij de afgesproken rotsen was gekomen, en niets, niets vond, doorzag hij ten laatste zijn broer; hij begreep het bedrog. Het sloeg hem zoo met ontzetting, dat hij doodstil bleef staan tot twee bereden bewakers hem vonden en terugvoerden naar de gevangenis. Een half uur later stond hij in de directiekamer. De gouverneur van Dorchester was een geduldige man en een man van veel ervaring. Hij luisterde zonder onderbreking naar het stamelend vertelde verhaal. Daarna liet hij oude bewakers roepen, die hem konden bevestigen dat de overleden oude hoofdciplier Brown 'n tweeling had gehad. Vervolgens herinnerde hij zich 'n zeker telefonisch verzoek om inlichtingen van inspecteur-detective Bolding van Scotland Yard. Dien liet hij opbellen.

„Druk hier je vingers — juist. Je vingerafdrukken zullen bewijzen of je verhaal waar is. Als je

vingerafdrukken gelijk zijn aan die van den man, hier afgeboekt als no. 572, dan ben je die man, en zal je straf verzwaaard worden.”

„Maar ze zijn gelijk, mijnheer. James, mijn broer, heeft 't me verteld. Laat u hem hier komen, mijnheer — hij alleen kan zeggen dat ik de waarheid spreek.”

„Cipier Brown is dood,” zei de gouverneur. „Maar zijn vingerafdrukken zijn ook genomen. Je hebt niets te vreezen — als je de waarheid hebt gesproken.”

Voor inspecteur Bolding, die den volgende dag kwam, was de zaak zeer eenvoudig. De vingerafdrukken van den doodden „cipier” kwamen microscopisch overeen met die van Stoner en met die van den werkelijken no. 572. Die van John Brown waren absoluut verschillend.

„Geen twijfel mogelijk, mijnheer,” verklaarde Bolding den gouverneur; „de man heeft de waarheid gesproken. Ook zonder de afdrucken had ik het moeten weten — als ik werkelijk vertrouwen in mezelf had gehad. Toen ik hem dien avond in Londen zag, kende ik hem. Heb hem zelfs laten schaduwen. — Enfin, nu is de zaak tenslotte dan toch in orde.”

Zoo kwam het dat John eenige dagen later op het bureau van den gouverneur stond, die hem vertelde dat hij vrij was. „Ik geloof, dat er bepalingen zijn,” ging de gouverneur door, „die strafbaar stellen wat jij hebt gedaan, maar geen der autoriteiten heeft te kennen gegeven die te willen toepassen. Dus — je bent vrij.” Hij schoof een stoel bij. „Ga nog even zitten, Brown. Je staat niet erg vast, en ik heb je nog wat te zeggen — als man tegen man. Ik moet je in meer dan een opzicht bewonderen. Wat je gedaan hebt, is uniek — in zekeren zin heldhaftig. Ik mag je niet in dienst houden als bewaker, je zult er ook niet veel voor voelen, vermoed ik. Maar een van de regenten is directeur van de County Bank in Birmingham. Hij weet van het gebeurde — enfin, ik kan je namens hem de positie aanbieden van opzichter over het bewakingspersoneel van de County Bank. Ik ben overtuigd, dat je mijn inlichtingen niet zult beschamen.”

UW GELUKSDAG KAN REEDS 3 NOVEMBER A.S. ZIJN!!

Dan heeft wederom de groote trekking plaats der bekende Fransche premieloterij loten Credit National 1920. Verkoop in Nederland geoorloofd en gegarandeerd door den Franschen Staat. Hoofdprijs wederom een miljoen Francs of 98.000 Gld. Verder een groot aantal prijzen van Frs. 500.000 of 49.000 Gld., Frs. 200.000, Frs. 100.000, Frs. 50.000 enz. Tegen storting van slechts drie gulden doet U reeds mede aan deze schitterende trekking en zenden wij U onmiddellijk een deelname, welke recht geeft op den geheelen prijs (dus geen gedeelten). Storting voor 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks f 13.50. Iedere koper ontvangt drie dagen na de trekking gratis de lijst, welke ook officieel staat in alle groote dagbladen. Zendt nog heden postw. of girostorting No. 135173 aan de Fa. J. SANDERS, Comm. in Effecten, Hoogstr. 4, Den Haag, Tel. 116587. Bestelt nog heden, opdat U Donderdag 3 Nov. a.s. den grooten prijs kan winnen!

RECLAME is het hart van den handel

Zij was altijd moe en terneergeslagen.

Last van slechte spijsvertering.
In drie maanden een gelukkige vrouw.

Toen deze vrouw een nieuwe betrekking zocht, begreep zij wel, dat haar 52 jaren haar kansen konden verminderen. Daarom gaf zij haar leeftijd op als 43. Men vond, dat zij er nog niet als 43 uitzag en gaf haar de betrekking. Het geheele verhaal vertelt zij in haar brief:

„Vier jaar geleden verloor ik mijn man en was toen genoodzaakt als huishoudster in mijn eigen onderhoud te voorzien. Twee jaar geleden leed ik erg onder een buitengewoon slechte spijsvertering en ik voelde me zoo vermoeid en terneergeslagen. Het was me onmogelijk om vrolijk te zijn en ik zag overal als een berg tegenop. Ik nam Kruschen Salts en na drie maanden was ik een heel andere vrouw. Kort geleden kreeg ik mijn betrekking hier, en toen ik mijn leeftijd op gaf als 43, vonden zij dat ik er jonger uitzag. Mijn gezondheid en opgewektheid en goeden moed, ik schrijf het alles geheel toe aan Kruschen Salts. L. W.”

De reden waarom Kruschen Salts u gezond maakt en gezond houdt is, omdat elke kleine smaakloze dosis voor den geheelen dag een voldoende hoeveelheid bevat van de zes minerale zouten, die uw lichaam noodig heeft — zouten die de natuur u wel zou verschaffen indien u een gezond, beweeglijk leven leidde in de open lucht. Deze levenskrachtige zouten zullen uw lever en nieren aansporen tot beter functioneren, zoodat elk spoor van giftige afvalstoffen uit uw organisme verdreven wordt. Het aldus gezuiverde, verfrischte bloed zal elke vezel van uw lichaam doorstroomen. Koop vandaag nog een flesch

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Nu is het de meest geschikte tijd, dit alles eens zelf te ontdekken — op 't oogenblik kunt u Kruschen Salts probeeren op onze kosten. Want door heel Holland zijn onder de apothekers en drogisten duizenden flacons Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt deze gratis proefflacon gebruiken zonder de gewone flacon Kruschen te openen. En als u na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt u de groote flacon terugbrengen bij den winkelier waar u haar kocht en hij zal u uw f 1.60 (uw geheele uitgave) zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat van f 1.60 en dan nog slechts voor een beperkten tijd.

Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proeffpakketten uitverkocht heeft. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen. ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands-Verzekering.

Adm. G. DE WAARD, Mathenesserlaan 398 b bij de Hooirdrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D95 B Barendrecht

DEREK, Betje Wolffstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam

KREUKNIET, Strijenschestraat 56 Schiedam

MENGELKAMP'S

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuisen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat 32 jaar, dus een goed bewijs.

Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS... WINNEN

VOOR ELK Z'N KEUS

N.V. J. HENIGER JR

Kipstraat hoek Pannekoekstraat

Groote sortering ruige Wolhoeden . . . f 2.50

N.V. J. HENIGER JR

Gr. Hilledijk hoek H. Croesinckstraat

Groote sortering Hüchel Velourhoeden vanaf f 5.50

Aan

alle

vermoeide menschen

Neem NU SANATOGEN

in deze moeilijke tijden, die zooveel van zenuwen en werkkraft vorderen. U kent Sanatogen. U weet dat het al jaren en jaren bekend is als het versterkende middel voor de zenuwen bij uitnemendheid, als het krachtvoedsel voor hen, die

zich oververmoeid beginnen te voelen.

Zenuwen zijn vreemde dingen. U kunt er veel van vergen — te veel zelfs en dan opeens — niets meer. Wacht niet tot zo lang, maar begin vandaag nog met Sanatogen — drie maal per dag, een paar weken lang.

Sterk Uw Zenuwen met Sanatogen

dan zult ge Uw vermoeidheid spoedig verliezen. Klachten zooals vermoeidheid, lusteloosheid, gebrek aan eetlust, zenuw-hoofdpijnen zullen verdwijnen, omdat Sanatogen juist die stoffen — zuiver melkeiwit en phosphor — toevoert, welke onontbeerlijk zijn voor een sterke en krachtige gezondheid.

zult gij echter spoedig weer een ongestoorde, sterkende slaap genieten, omdat Sanatogen op natuurlijke wijze de oorzaak van Uw slapeloosheid — zenuwzwakte — overwint.

Begin nog vandaag Sanatogen te gebruiken, dan zult ge U spoedig weer door en door gezond voelen.

Slapeloosheid

Overspannen zenuwen veroorzaken slapeloosheid waardoor de gezondheid nog verder ondermijnd wordt. Met Sanatogen

SANATOGEN

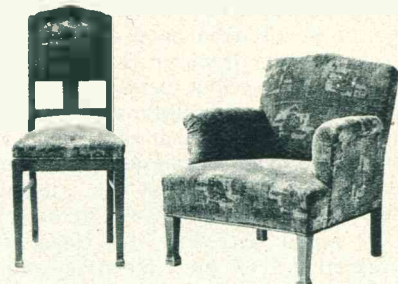
Het Zenuwsterkend Voedsel

In alle Apoth. en Drog. vanaf f 1.— per bus

PRIVÉ-DANSLESSEN

Danspaar Henri-Hélène leert U alle moderne dansen voor f 15.— Alle inl. gratis dag. van 10-10 uur. Dansinstituut H. FRENK Jonkerfransstraat 21, Telef. 12433

OPHEFFINGS-UITVERKOOP!

Alle voorradige meubelen worden tegen buitengewoon lage prijzen uitverkocht, o.a. 2 crapeaude en 4 stoelen, bekl. m. moquette f 29.—

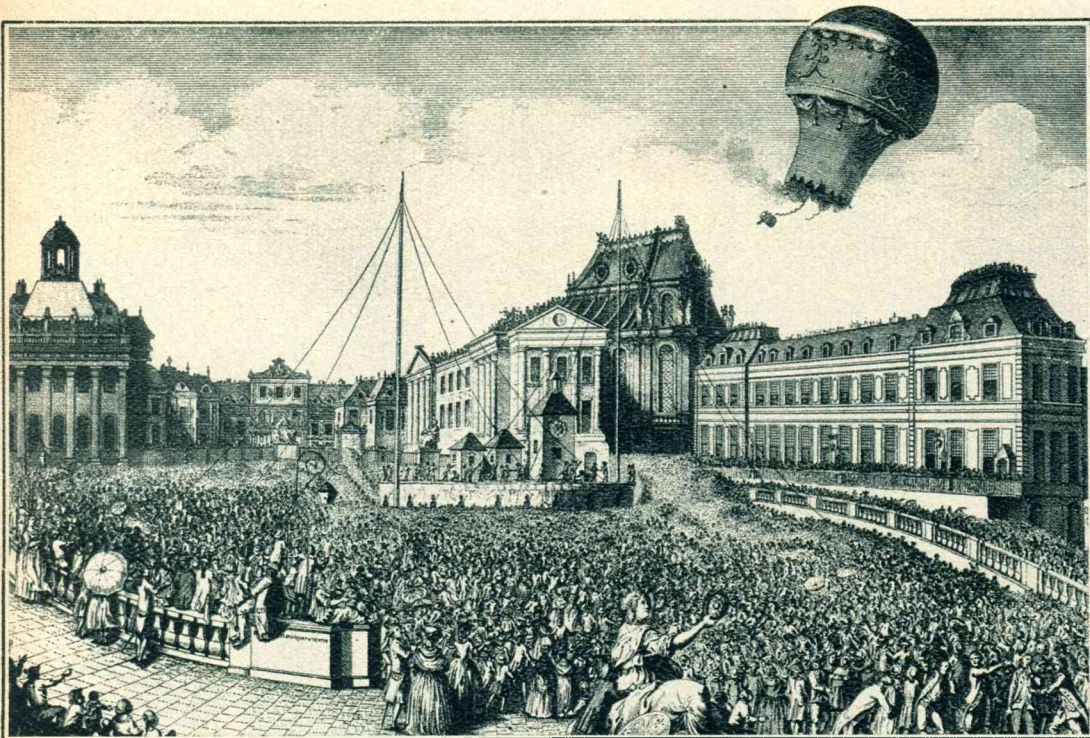
H. RIETVELD, MEUBELMAGAZIJNEN

Jacob Catsstraat 46-48-50

Zie nu onze 8 étalages eer ge elders gaat koopen!

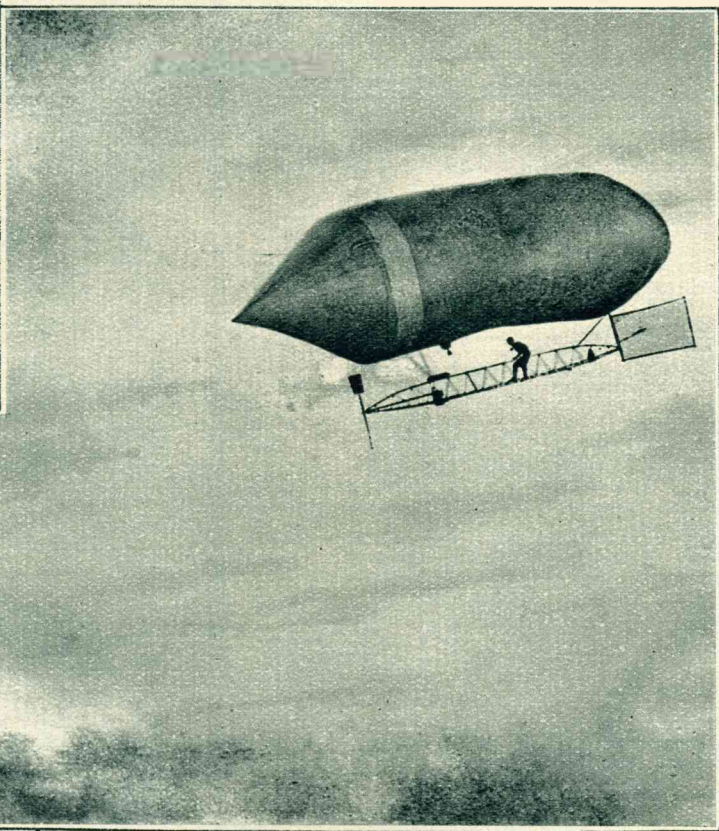
Witte Tandens: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

De eerste ballon, van de gebroeders Montgolfier, stijgt te Versailles op in 1782.

Een interessante phase in de ontwikkeling van de luchtvaart door het Zeppelin-achtige gevaarte op deze foto. Het werd in 1910 gebouwd door een Amerikaanschen jongen van 16 jaar in Montreal, die ermede over zijn vaderstad vloog.

HET BEGIN DER LUCHTVAART

Twee mensen, die naar de beweging van de wolken keken, kwamen op het denkbeeld om zoo'n wolk in een of ander omhulsel te sluiten, waardoor wolk en omhulsel door de lucht zouden zweven. Toen zij dit idee toepasten en een lichten zak boven een vuur hielden, zagen zij dat de zak omhoog steeg; hun gedachten-gang was dus juist.

De twee, de gebroeders Montgolfier, zetten hun proeven voort en maakten tenslotte een linnen ballon, gevuld met lucht; deze lucht werd verwarmd door een vuur van stroo, met het gevolg dat de met warme lucht gevulde ballon opsteeg en 10 minuten in de lucht bleef. Dat was het begin van den ballon.

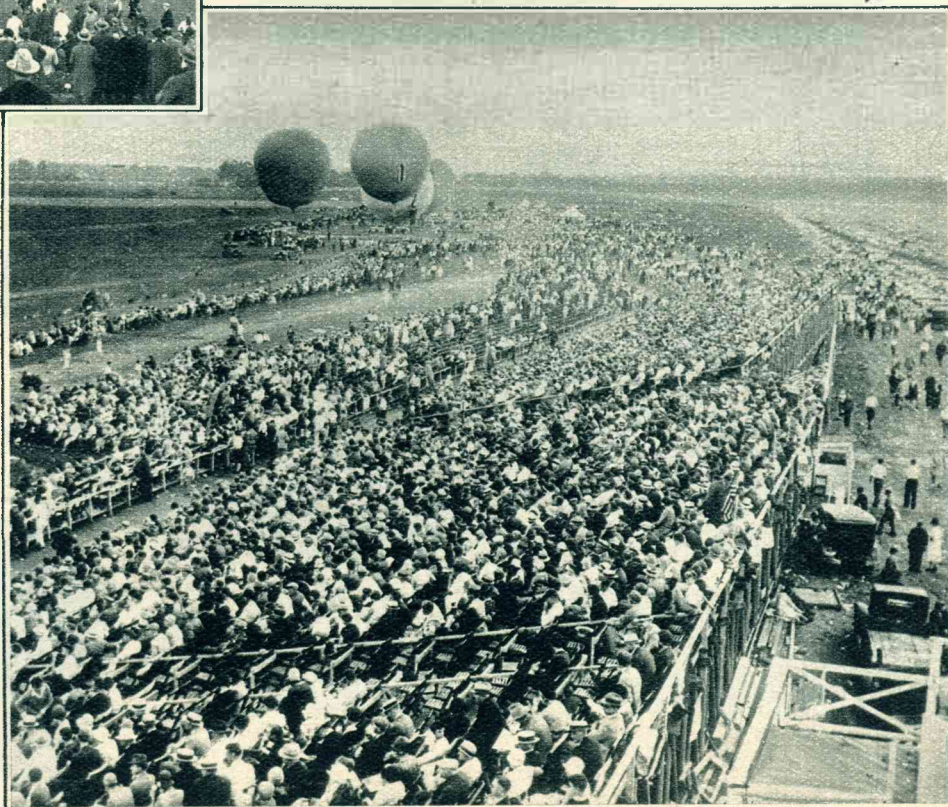
Bijna anderhalve eeuw later steeg een „Montgolfière“, die evenals de ballon van 1782 met heete lucht was gevuld, bij wijze van attractie op tijdens een luchtvaarttentoonstelling in Duitschland. De eenige passagier was een parachutist, die op 300 M. hoogte naar beneden sprong.

De mand van een modernen ballon; vijf passagiers kunnen de luchtreis meemaken. Buiten hangen de ballast en het touw van het anker.

en de broeders, die dit eerste schuchtere begin ondernamen, hebben waarschijnlijk wel begrepen, dat anderen hun werk zouden voortzetten en verbeteren, maar konden zich even waarschijnlijk niet voorstellen, hoe sterk de luchtvaart zich zou ontwikkelen.

Het is dit jaar 150 jaar geleden, dat hun ballon met warme lucht opsteeg; thans is al het mogelijke gedaan om de veiligheid in luchtvaartuigen zoo goed mogelijk te verzekeren — en met succes — maar toen hadden de uitvinders nog zoo weinig vertrouwen in hun eigen werk, dat zij een schaap, een eend en een haan de luchtreis lieten maken. Menschen waagden er zich nog niet aan.

Het sportfeest waarbij de ballon de voornaamste plaats inneemt boven vliegmaschine en luchtschip, de jaarlijksche Gordon Bennett-wedstrijden voor ballons.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiëlen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Goes, dat de Vereeniging tot bevordering van Vreemdelingenverkeer haar aandacht heeft laten vallen op de Nederlandsche hengelaars, die zij komenden zomer wil lokken naar de vischrijke plaatsen op Zuid-Beveland.

Het is te verwonderen, dat de vrienden der vreemdelingen nu pas eens hebben gedacht aan deze menschensoort, die immers voor vreemdelingen het vriendelijkst is. Met het grootste geduld zitten zij, gelijk bekend, uren te wachten op iemand, dien ze nooit gezien hebben.

Te IJzendijke heeft het lid van een voorzittersgeslacht een tegenstander des middags getraceerd op 'n hamerslag, welke een schedelbreuk veroorzaakte.

's Avonds, zoo schrijft onze provinciale pers, kon de dokter nog niet met zekerheid verklaren of er levensgevaar bestond.

Er schijnt ginder wat aan de verlichting of aan de wetenschap te haperen.

Men seint ons uit Drie-Schouwen — particuliere lijn — dat een bankwerker, die een stukje staal in zijn oog kreeg, in het ziekenhuis te Vlissingen moest worden opgenomen.

Dat is bijna even erg als 't geval met dien mijnheer uit Middelburg, die in gijzeling geraakte, omdat zijn vrouw bij 't winkelen aldoor „stofjes" in haar oog kreeg.

Uit Koudekerke telefoneerde men heden, dat 27 konijnen het slachtoffer zijn geworden van vermoedelijk twee daar rondzwervende groote honden. De politie en de marechaussee hebben reeds na een kloppacht vol doodsvrachting één hond gevangen.

Tot 'n bekentenis heeft men het boosaardige beest nog niet weten te brengen.

In den gemeenteraad van Veere is luide geprotesteerd tegen het feit, dat de bewaarschoolkinderen wel, gelijk de overige kinderen, een gedenkplaat, maar geen reepje chocolade ontvangen hebben.

Kenner van kinderen beweren, dat er minder verantwoordiging zou zijn ontstaan, wanneer de jongste jeugd wel 'n zoetheidje en geen oorkonde cadeau gekregen had!

Het knippen van mosselen blijkt te Ierseke al grooter vorm aan te nemen. Een grappenmaker schreef ons, niet te begrijpen, dat de mosselen niet meer voelden voor de „permanent wave". Die meneer vatte echter niet, dat een mossel daarvoor reeds te lang met de permanent wave (bestendigen golfslag) te kampen heeft gehad.

Een geestdriftig Grijskerkenaar bericht ons, dat bij een dorpsgenoot-kippenhouder 'n leghorn driehonderd eieren in één jaar tijds gelegd heeft, wat hij een prestatie vindt, waarop niet velen zullen kunnen bogen!

Hum, hum!

Ter eere van een jubilé is te Biervliet de burgemeester-secretaris zeer gehuldigd. Men meldt ons zelfs, dat hem een wandelstok met zilveren knop bij monde van 'n wethouder werd aangeboden.

Daar zal je ook geen kunstgebit voor moeten hebben, ge-looven wij!

Tot de volgende week, dames en heeren.

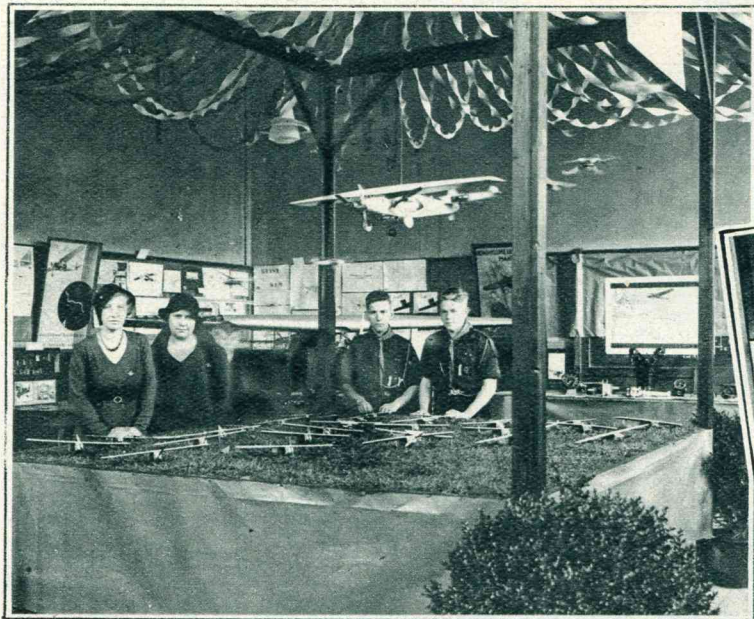
Te St. Jansteen bestond de R.K. jongensschool begin October 25 jaar. Op Woensdag 18 October werd dit feit gevierd met jongensspelen. Uit het nummer koekhappen.

Voetbal (?) met een ton.
Wie zal het eerst aankomen?

Blindemannetje spelen. Een vroolijk nummer.

Te Zierikzee werd van 21—23 October een tentoonstelling gehouden van jeugdwerk, betrekking hebbende op de Luchtvaart. Een kijkje bij de afdeling jeugd-inzendingen.

Een inzending ter opluistering.

ZEEUWSCH NIEUWS

Tot burgemeester van Retranchement is benoemd de heer A. Leenhouts, tot heden wethouder aldaar.

nee, - aan de weegschaal ligt het niet!

Die is wel goed. Die waarschuwt alleen maar heel duidelijk: alwéér geen gram in gewicht toegenomen!

Het ligt vaak aan iets anders. Het ligt vaak aan vitaminengebrek. Doorlopend vitaminengebrek. Laat Uw jongen geen bleekneus worden, die slechte rapporten thuisbrengt. Geef hem vitaminen. Geef hem Jecovitol, de levertraan, die bodies-als-ijzer bouwt. Uw dokter zal ze U aanraden. Jecovitol wordt door een Nederlandsch Hoogleeraar op vitaminengehalte geijkt. Omdat veel prachtig uitzienende levertraan te weinig vitaminen bevat. Scherp wordt er op gelet, dat Jecovitol minstens 50 eenheden vitamine A en 250 eenheden vitamine D bevat. De weegschaal zal U vertellen, wat dat voor Uw jongen beteekent!

JECOVITOL

Prijs. per flesch f 1.- Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

Geen rachitis meer bij de Nederlandsche kinderen!

N.V. MAGAZIJN DE BYENKORE

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.

²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

De leden van de provinciale vereniging van Christelijke onderwijzers poseeren voor ons na de vergadering in St. Joris te Middelburg op Zaterdag 22 October.

Te Schoondijke werd op Vrijdag 21 Oct. een bazar geopend ten bate van Zuigelingen-zorg. Groep dames, die zich beijerden om den bazar naar wensch te doen slagen.

Te Kruispolder (gemeente Graauw) werd tijdens den laatsten storm, die over Zeeland woedde, de standaardmolen van Gebrs. de Schepper tegen den grond geslagen. Foto van den molen voor de catastrophie.

DE CAMERA

DOOR J. VERMEER

Toen de lange stoffige sneltrein het station van Amanuelva binnenrolde, wist Enrico dat hij een roekeloze dwaas was, die zijn kostbare leven op een presenteerblaadje offereerde aan een halve natie van verbitterde vijanden.

De remmen van zijn slecht-onderhouden salon-ruittuig knersten en krasten onheilspellend. Een groot stuk van het witbetegelde perron was afgezet door onooglijk uitzierende, onbeduidende politieagenten, meerendeels kleurlingen. Een groepje hoge hoeden en jacquets wachtte hem binnen de afsluiting: zijn gezant met enkele satellieten, zijn privésecretaris, die vóór hem vertrokken was, en twee leden van het Ambaraneesche kabinet, wier gezichten hem vaag bekend voorkwamen. Buiten de afsluiting verdrong zich de nieuwsgierige menigte zijner medereizigers: een vaag geroezemoes drong het salon-ruittuig binnen. Enrico's linkerhand duwde zijn glinsterenden steek recht en gleed met een onwillekeurig gebaar langs de zachtrinkelende rijen ordekruisen op zijn borst, om te belanden op 't zwaarvergulde, breede gevest van zijn presidentsdegen. Gedachteloos knikkend tegen zijn adjudant Solez, die het portier voor hem openhield en salueerde, stapte hij op het perron en drukte handen. Solez herinnerde hem altijd weer aan de taxichauffeurs die hij gekend had, voordat de oliedollars hem van derderangsparementslid-ingenieur tot Staatshoofd opbliezen. Sindsdien waren vele manen aan den hemel gegroeid en vele vreemde dingen gebeurd in de oude republiek van Paranado. Bloed was gevloeid bij stroomen en de roode haan voelde er zich thuis gelijk nergens anders ter wereld. Vele verbeteringen waren aangebracht: nieuwe gevangenissen, meer en beter bewapende politie, meer belastinggaarders en nog meer corruptie dan er al was. Meer kroegen, meer gemengde berichten, maar vooral: meer emigranten. Zooveel meer, dat de ambtenaren van 't bevolkingsregister minder salaris kregen.

En nu wilde Enrico: meer oorlogsschepen. De Paranado-neesche vloot was verouderd en klein. En de regeering van Ambarana, met 'n consortium van bankiers, was tot onderhandeling bereid, want Ambarana was rijk en had geen zeehavens. Enrico voelde langzaam zijn angst verzinken in de peillooze diepte van zijn hoogwaardigheid, toen hij door de versierde wachtkamer op 't stationsbordes verscheen. Amanuelva's lage witte huizenzee lag aan zijn voeten. Op het stationsplein krioelde een tienduizendkoppige massa, in bedwang gehouden door twee cordons krijgs-

haffige khaki-infanteristen met blinkende bajonetten. Een muziekkorps speelde, terwijl hij zijn collega-regeerder, die hem op het bordes wachtte, de hand drukte. Een groote nieuwe Rolls-Royce stond gereed. Twee presidenten daalden langzaam over een purperen looper het bordes af, omringd aan alle zijden door stralende uniformen en officieel geplooid gezichten. Een onbeschaamd vertrouwelijke stem fluisterde in Enrico's oor iets over „speciale maatregelen met 't oog op de veiligheid van Uwe Excellentie”, en hij keek om naar den listigen, intelligenten kop van den bekenden Ambaraneeschen minister van Politie. Hij stapte

in den auto, links en rechts groetend naar de joelende, applaudisseerende menigte en naar de strak-salueerende cordonscommandanten.

Pas toen de wagen zich in beweging stelde, ontwaarde hij links terzijde het afgezette hoekje van de pers: reporters, fotografen en een filmopera-teur. Enrico had 'n fraai-gemodeleerden arends-neus, een hoog voorhoofd en groote, zwarte oogen. Hij bezon zich, dat hij nog nooit tevoren gefilmd was, en terwijl de Rolls in langzaam parade-tempo passeerde, keek hij recht in de lens van de camera, glimlachte zijn onweerstaanbaren, vermoeid-welwillenden glimlach en groette over-dreven. Een serie nijldige, witte vlammen, een snelhamerende reeks scherpe explosies antwoordden hem; de door het filmtoestel gecamoufleerde mitrailleur schoot 'n moordenden straal kogels, die zijn lichaam in enkele seconden doorzeefden.

De vloot van Paranado is nog steeds klein en verouderd.

*De laatste
nieuwlijes.*

Het 2de elftal van Vlissingen, dat dit seizoen tot één der sterkste in afdeling A behoort.

Het elftal van Hulst I, dat Zondag tegen de Vlissingsche reserves een gelijk spel wist te behalen.

ZEEUWSCHE SPORT

Een eervolle nederlaag, na een gelijkopgaanden strijd, waarbij Middelburg verschillende malen in de meerderheid was, hebben onze eerste-klassemers in Bleijerheide geleden. De 4—3-uitslag, welke normaal genoemd kan worden, is 'n bewijs, dat Middelburg zich door de allereerste zenuwperiode heeft heengewerkt en thans tegen het lang niet zwakke Bleijerheide getoond heeft in deze competitie nog een woordje te kunnen meespreken. Als de groenwitten zoo doorgaan en hun spel zich in dezelfde goede richting blijft ontwikkelen, kan er zeker nog wel een plaats bereikt worden, welke niet direct in de onderste geleiden gelegen is.

De groote teleurstelling was wel de nederlaag, welke Terneuzen in Bergen op Zoom leed tegen Dosko. Wij onderschatten de Dosko-mannen niet, doch o.i. had Terneuzen daar niet zoo'n smadelijke nederlaag behoeven te lijden. Er was weer een Zeeuwsche vereeniging op weg naar het kampioenschap, moet deze zegetocht hier reeds eindigen? Komt, Terneuzenaren, het kan veel beter.

Wij zullen maar aannemen, dat het een vergissing geweest is.

In de derde klasse A hebben de reserves het beter gedaan en Middelburg 2 met een 4—1-nederlaag naar huis gestuurd. Ook deze uitslag was buiten onze verwachting. Al hadden wij dan geen groote overwinning voor Middelburg 2 durven voorspellen, dat Terneuzen 2 de vlag zou moeten strijken hadden wij zeker gedacht. Een tweede verrassing bracht Zeelandia 2, door met 2—1 te winnen in Sas van Gent. Wat moeten wij van Sassche Boys denken als de Zeelandia-reserves, die niet sterk zijn, hen in eigen huis verslaan? Er zal beter aangepakt moeten worden in Sas van Gent.

Vlissingen 2 en Hulst deelden de puntjes. Hulst kan met den 2—2-uitslag tevreden zijn. De Vlissingen-reserves zijn thuis niet voor de poes, vooral niet als het eerste elftal 'n vrijen Zondag heeft.

Twee flinke overwinningen voor Goes en Zeelandia lagen in de lijn der verwachting. Zeelandia kwam, zag en overwon in Zierikzee, waar het Sinoto met 1—5 klopte. Goes sloeg Mevo 2 met 2—4, een goede prestatie, welke echter geen reden tot juichen geeft, daar o.i. de uitslag grooter cijfer voor Goes moest laten zien. Of was Mevo 2 in topvorm? Intusschen gaan Goes en Zeelandia onvermoeid verder op het pad der overwinning. Zou tenslotte in Goes moeten worden uitgevochten, wie de sterkste is?

Wat zal de volgende week brengen? Middelburg krijgt N.O.A.D. op bezoek en wij gelooven,

Mevr. v. d. Jagt doet den aftrap bij den wedstrijd tusschen de veteranen-elftallen van Vlissingen en E.M.M.

dat er gewonnen kan worden door de Middelburgers. Zij zullen echter flink moeten aanpakken, want N.O.A.D. moge dan ook al door Longa verslagen zijn, het is toch altijd nog een ploeg waar niet mee te spotten valt.

Terneuzen komt thuis tegen R.B.C. te staan en wij durven na de nederlaag van j.l. Zondag niets te voorspellen, temeer waar R.B.C. op eenigszins onfortuinlijke wijze van Dongen heeft verloren. Het voordeel van eigen veld zal misschien den doorslag kunnen geven. Laten wij het hopen.

Vlissingen—Hero is de andere ontmoeting in de tweede klas, waarbij een Zeeuwsche ploeg betrokken is. Hero heeft Baronie met groote cijfers verpletterd. Het zal voor Vlissingen niet meevallen uit dezen wedstrijd nog eenig voordeel te behalen.

Zeelandia 2—Terneuzen 2 ontmoeten elkaar in de

De Vlissingsche veteranen-ploeg, die met 5—1 over haar E.M.M.-collega's de baas bleef.

Het veteranen-elftal van E.M.M.

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

No. 13

Ja," zei mijn vriend rustig, „daar heb je gelijk aan. Eén ervan zit bijvoorbeeld, tenzij ik me erg zou vergissen, in de broekzakken van den doode." Hij keerde zich niet om, terwijl hij dat zei, maar bleef voor het boekenrekje staan en scheen al zijn aandacht te wijden aan Stancliffe's kleine bibliotheek. Richards keek hem weifelend aan, alsof hij half verwachtte, dat zijn vriend den draak met hem stak; toen bedacht hij zich, liep naar het bed, en boog zich over het lijk.

„Is dit wat u bedoelt?" hoorde ik hem vragen; „iets in een stukje taf gewikkeld?"

„Dat is het," zei Jeffrey.

De inspecteur keerde zich om naar het licht, en wikkelde het nietige pakje los. Het was een bijzonder kleine injectiespuit met een gebroken naald erin.

„Ruik er eens aan," beval Jeffrey, nog steeds zonder zich om te keeren. De inspecteur snuffelde gehoorzaam.

„Hmmm, tabak," zei hij.

„Nicotine," verbeterde Jeffrey, „zuivere nicotine. En dat kleine spuitje in uw hand is het werktuig, waarmee hij den moord heeft bedreven."

„Nu" zei Richards met een zucht, „ik weet niet, hoe u dat aanlegt, hoor. Kunt u me nog andere aanwijzingen geven?"

„Wel," zei Jeffrey, „behalve die staafjes en potjes schmink daar op het bureau, geloof ik, dat het eenige andere ding van belang dit is," en hij stak zijn hand uit en nam een boek van het rekje. Het was gebonden in zwart leer, tamelijk versleten, en op den rug stond een bijna uitgewischt monogram in goud — „J. R. M."

„Kijk eens hier, Drew," zei hij, „ik geloof, dat dit ons heel dicht bij de tragedie van het Grosvenor Gebouw brengt."

Hij opende het en begon erin te bladeren van achter naar voren; de laatste pagina's waren onbeschreven.

„Wat is het voor een boek?" vroeg ik.

„Dr. Marshall's patiëntenboek," antwoordde hij, „en zijn laatste aantekening zal zonder twijfel interessant blijken." Het volgend moment had hij ze ook al gevonden. De bladzijde was slechts voor een derde beschreven in Dr. Marshall's fijn, steil, regelmatig handschrift.

„Stancliffe — Carlton," stond er. „Zijn derde bezoek deze week. Vertoont duidelijker dan te voren de symptomen van degeneratieve periodieke hypomanie. Indien het onderzoek zulks bevestigt, zal ik stappen doen om hem onder toezicht te doen stellen. Nog steeds volkomen toerekenbaar in wettelijken zin, maar op den duur zeer gevaarlijk."

„Wel," zei ik peinzend, „hij had 't tot het laatste oogenblik bij het rechte eind, niet?"

Jeffrey huiverde. „Nee," zei hij, „het was zijn ééne groote fout. Hij had sneller moeten handelen". En toen herhaalde hij, half binnensmonds: „Derde bezoek deze week."

Hij sloeg het boek dicht en reikte het aan den inspecteur over.

„Ik geloof," zei hij, „dat mijn vriend en ik nu wel het onze gedaan hebben. Als je ons voorloopig niet meer noodig hebt, zouden we ons wel graag terugtrekken. Ik betwijfel, of er hier nog iets anders te vinden zou zijn."

Jeffrey dronk zijn glas leeg en trok uitvoerig aan mijn pijp, de pijp, die hij een paar uur tevoren was gaan zitten schoonmaken — de pijp, die hem zoo geheel onverwacht de oplossing van het mysterie aan de hand had gedaan. Ik had ze hem reeds ten geschenke aangeboden.

„Wel," zei hij. „Het is vier uur in den morgen. Wil je naar bed gaan, zooals 't een althans nog eenigermate respectabel burger betaamt, of zullen we 't restje nu ook maar blijven doorwaken, en ons heele verhaal eens rustig overzien?"

„Je weet drommels goed, wat ik wil," zei ik.

„Zie je, ik moest de heele zaak behoorlijk voor elkaar hebben, vóór ik je ervan wilde vertellen," zei hij. „Ik wist, dat je er niets aan zou hebben, wanneer ik je tracteerde op stukken en brokken, zonder je een ordelijk overzicht te geven," ging hij zoetsappig voort. „Daarom heb ik je onderweg maar laten soebatten. Maar nu ben ik klaar."

Doch ik verdacht hem er ernstig van, dat hij zijn verhaal uitsluitend zoolang had uitgesteld, ten einde een motief te hebben om niet naar bed te gaan bij thuiskomst!

Ik kan bijwijze van inleiding tot het relaas, dat Jeffrey me in het vooruitzicht stelde, wel even opmerken, dat een verder onderzoek van Stancliffe's nagelaten bezittingen nog een voorwerp van onschatbare betekenis aan het licht zou brengen, een merkwaardig dagboek in het handschrift van den moordenaar zelf, dat later een bijna compleet verslag van den moord op Dr. Marshall bleek te bevatten, evenals van den aanslag op het leven van Gwendolen. Maar het document bevatte nauwelijks één détail, dat nog niet door Jeffrey was beschreven, dien morgen toen hij me zijn verhaal deed!

„Je herinnert je nog wel," begon Jeffrey, „dien bewusten avond, toen wij samen gegeten hadden, en je Jack Marshall bij thuiskomst op je vond wachten? Ik liet jelui toen onmiddellijk alleen, omdat ik hem niet goed kende, en wel begreep, dat hij mij er liever niet bij zou hebben. De portier hield me staande vóór ik in de lift kon stappen, en vertelde me, dat er in de spreekkamer een heer op me zat te wachten. Het was Carlton Stancliffe, en ik nam hem meteen mee naar mijn kamers.

„Ik had hem nog nooit tevoren gezien — behalve dan op het tooneel — want de onderhandelingen over die serie schetsen en artikelen, die we samen zouden maken, waren gevoerd door het magazine, waar ze voor dienen moesten. Het was een zakelijk bezoek, en ik verwachtte het. Ik had evenmin eenig vermoeden van een connectie tusschen hem en Dr. Marshall als tusschen hem en den Shah van Perzië. Maar hij had een krant bij zich, en begon dadelijk met me over den dokter te praten. Hij vertelde me, dat hij er 's morgens nog geweest was; vertelde me — wat toen nog niet in de krant stond — dat men dacht aan een moord. Hij voegde er ook nog bij, dat hij er dien avond heen moest om te trachten, Pomeroy te identificeren.

En nu kun je me gelooven of niet, maar wáár blijft 't toch — nog vóór hij half klaar was met zijn beschouwingen over het geval, wist ik, dat hij de moordenaar was, even zeker als ik het nú weet. Ik zag eenvoudig de feiten en bewijzen aan alle kanten op hem kleven, en ik kan je verzekeren, dat 't me een erg eigenaardig gevoel gaf. Nadat hij weg was, deed ik mijn best, het van me af te schudden. Maar wat ik ook deed, mijn overtuiging werd sterker en sterker, en tenslotte liep ik het huis uit en volgde jou naar de woning van de Marshalls.

Ik kwam er pas aan, toen jij en Jack al weg waren, maar mevrouw Marshall was zoo goed, me te ontvangen. Ik was niet van plan, er een woord van tegen haar te zeggen, maar vóór ik 't zelf wist, had ze alles uit me, wat me op het hart lag. Natuurlijk was ze erg sceptisch. Ze wist hoegenaamd niets over Stancliffe, dat eenig aannemelijk motief zou kunnen opleveren voor een dergelijke misdaad. Maar eer ons gesprek geëindigd was, kreeg de onwrikbaarheid van mijn overtuiging blijkbaar toch eenige vat op haar. Van den anderen kant bleef haar nuchtere kijk op mijn theorie, en haar verzekering dat zij noch haar man Stancliffe ooit persoonlijk hadden gekend, niet zonder uitwerking op mij.

Toen ging ik aan het werk om een motief voor den moord te vinden. Mijn allereerste aanwijzing kreeg ik van jou. Je vertelde van dien jongen Hyde, die door Dr. Marshall ten gronde was gericht, lang geleden, en ik moest op 't zelfde oogenblik denken aan een mogelijke identiteit tusschen hem en Stancliffe."

„Wel," zei ik, „ik wilde, dat je dan maar van het begin af aan in mijn schoenen had gestaan. Dan zouden we de definitieve oplossing heel wat eerder gevonden hebben. Ik kreeg zelf een aanwijzing voor die identiteit, maar merkte ze eenvoudig niet op; want toen ik met Stancliffe over Hyde praatte, en over Madeline's herinneringen aan hem, kreeg hij een schok en gooide een siphon van de tafel. En twee of drie malen maakte hij, wanneer we samen waren, de fout, te spreken als een dokter — over hypnose en dergelijke dingen. Dan was er nog de eigenaardige zakelijke manier, waarop hij juffrouw Carr weer bijbracht, toen ze was flauwgevalen bij die proef met de klok; dat had me ook al op 't idee van een vroegere medische ondervinding kunnen brengen. Maar ik schijn al dien tijd wel blind en doof geweest te zijn."

„Och neen, 't was allemaal begrijpelijk genoeg," zei Jeffrey. „Een toneelspeler is de minst opvallende van alle menschen, juist doordat hij een half-publieke persoonlijkheid is. Je komt nooit op 't idee, vragen over hem te stellen. En evenmin vraag je je af, wat zijn ware naam is, of waar hij tien jaar geleden woonde, of wat voor een soort karakter hij heeft. Je neemt hem eenvoudig, zooals hij is. Hij is de eenige persoon in de samenleving, die nooit over zichzelf en zijn verleden verantwoording behoeft af te leggen. Omdat je hem een half dozijn keeren op het tooneel gezien hebt, denk je, dat je alles van hem weet.

Maar zie je, ik benaderde het geval van den anderen kant. Ik wist, wist — want ik kan die zekerheid onmogelijk sterk genoeg uitdrukken — dat hij de werkelijke moordenaar was. Met die wetenschap moest 't me dus gemakkelijk vallen, een toren van bewijzen tegen hem op te stapelen. Ik had het volste vertrouwen in het onderzoek, maar ik ben nog nooit van mijn leven zóó teleurgesteld geweest."

„Er werd duidelijk uiteengezet," merkte ik op, „dat een dokter het gedaan moest hebben. Dat moet je toch versterkt hebben in je meening, dat Hyde en Stancliffe één en dezelfde waren."

„Ja zeker, dat was ook heusch vrij aardig, maar het was toch niet, waar ik op gehoopt had. Ik ging er vandaan in een afschuwelijk humeur, want ik was tenslotte nog even ver van huis, en kon zelf met geen mogelijkheid bedenken, hoé Stancliffe het in vredesnaam gedaan kon hebben. Ik maakte dezelfde fout als alle anderen — ik nam namelijk aan dat, daar er een heele serie patiënten op de gewone manier in de spreekkamer waren geroepen en voldaan weer vertrokken, Dr. Marshall ook degene moest geweest zijn, die met hen gesproken had. Dat hij dus nog in leven moest zijn geweest nadat Stancliffe was weggegaan. Ik hoopte nu de een of andere aanwijzing te vinden, dat hij vanuit de gang was teruggekeerd op eenig tijdstip vóór half één, maar het wilde me niet gelukken.

Juist vóór jij dien avond bij me kwam, kreeg ik een briefje van mevrouw Marshall, dat jij toevallig ontdekte, en dat, naar ik veronderstel, ons beiden bij jou eenigszins verdacht heeft gemaakt."

Ik had verwacht, dat dit komen zou, en ik voelde me vrij belachelijk, toen hij dat zoo rustig constateerde.

„Zij schreef me," ging Jeffrey voort, „uitsluitend uit bezorgdheid voor jouw gevoelens. Ze legde me uit, dat het je noodzakelijk moest bevreemden en ontstemmen, wanneer je bemerkte, dat er over deze zaak eenige vertrou-

welijke verstandhouding tusschen haar en mij bestond, waarvan jij was buitengesloten. Ze stelde dus voor, dat ik, tenzij ik je al dadelijk even volledig in vertrouwen wenschte te nemen als haar, ervoor zou zorgen, dat jij er niets van merkte. Toen je dien avond bij me kwam, was ik van plan, je de heele historie te vertellen, maar je was toen op jouw manier al op een ander spoor en scheen zelfs verdenking te koesteren tegen mevrouw Marshall zelf; daarom kroop ik in mijn schulp. Ik bied je daarvoor mijn excuses aan."

"Ik ben jou zeker óók wel eenig excuus schuldig," zei ik, "dus als je 't goedvindt, zullen we 't daar maar bij laten. Maar ga door met je verhaal; ik brand eenvoudig om de rest te hooren."

"Nu dan," zei hij, "het kostte me tenslotte niet veel moeite om Stancliffe te identificeeren als James Hyde, en wel zonder den minsten twijfel over te laten. Hij poseerde voor me op den morgen na het onderzoek, en ik maakte een schets van hem, zooals hij er op dat oogenblik uitzag. Nadat hij weg was, werkte ik ze bij en maakte ze zoowat vijftien jaar jonger. Op goed geluk teekende ik er het soort snorretje in, dat iedereen destijds droeg, en ging met het ding naar mevrouw Marshall. Eén blik op haar gezicht, toen zij het bekeek, was al voldoende om de kwestie van de identiteit te beslissen."

Ze vertelde me bij die gelegenheid ook genoeg van hem en zijn toenmalige moeilijkheden, om me in staat te stellen, zelf verdere nasporingen te doen.

Ze was nog maar een meisje van vijftien jaar, toen dat alles gebeurde en ik kon dus niet verwachten, dat haar lezing van het geval heelemaal compleet zou zijn.

Hyde was volstrekt niet de verdrukte onschuld, waarvoor ze hem altijd gehouden had. Hij was een schitterende, fascinerende persoonlijkheid, maar hij was absoluut gewetenloos en zonder eenige moraal. Het voorval, dat Dr. Marshall ertoe bracht, hem in de stad en in zijn beroep onmogelijk te maken, was niets minder dan chantage. Hij had gebruik gemaakt van inlichtingen die hij ambtshalve gekregen had, om een vrouw schrik aan te jagen en geld af te dreigen. Alles wat ze hem betaalde — en dat was ongeveer alles wat ze had — was zoogenaamd verschuldigd voor geneeskundige behandeling — maar het bleef chantage, hoe je 't ook bekeek.

De eenige verontschuldiging voor den man was misschien, dat hij niet in staat was, het verkeerde van zijn handelingen in te zien. Zooals ik zei, hij had eenvoudig geen moraal.

Ik slaagde erin, zijn spoor te volgen tot Australië, en daarna wist ik uit te visschen, dat Carlton Stancliffe eveneens uit Australië afkomstig was. Hij was daarginds al aan het tooneel gekomen, en dat was waarschijnlijk het beroep, dat hij van 't begin af aan had moeten kiezen. Er zijn er weinigen, die zóó laat beginnen en zóó snel opklimmen naar de hoogste sporten.

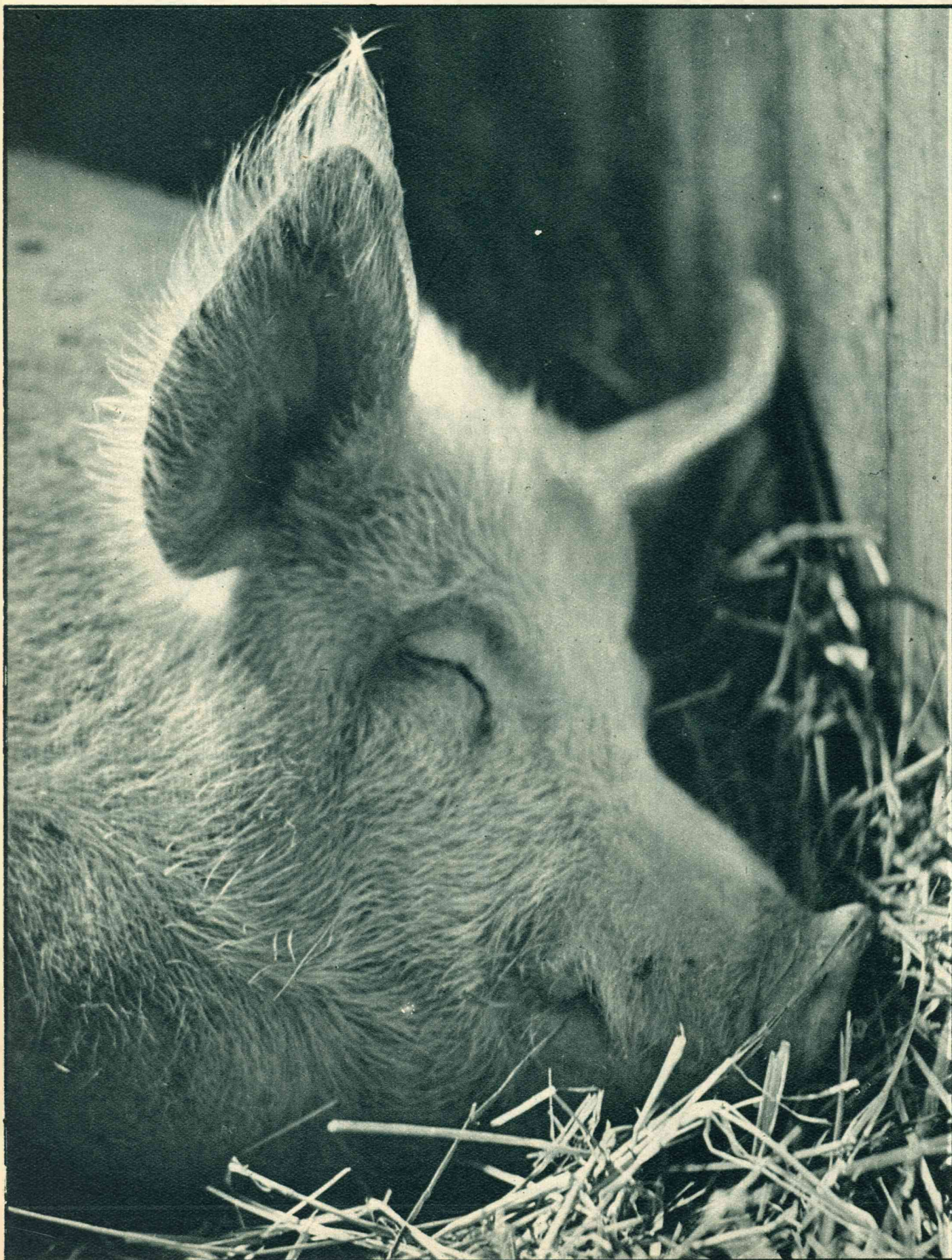
"Wel," zei ik, een beetje verwijtend, "wanneer je dat allemaal wist, dan had je me toch zeker wel iets te vertellen — je had méér dan genoeg materiaal om je verdenking te staven. En toch liet je me, zonder me met één woord te waarschuwen, blindelings voortgaan met hem te vertrouwen, hem te raadplegen, hem zelfs als detective in dienst te nemen voor de ontdekking van den schuldige."

Jeffrey lachte. "Ik was werkelijk eenigszins van mijn stuk gebracht, toen ik dat hoorde," gaf hij toe, "maar bij nader inzien vond ik dat tenslotte het beste. De man zou nooit zóó weinig op zijn hoede zijn als juist, wanneer hij in jouw dienst stond als... detective! Had je dat alles geweten, dan had je 'n rol moeten spelen, en we hadden maar af moeten wachten, wat je daarvan terecht gebracht zou hebben."

Al dien tijd, dat hij jou zoet hield met het „bewijsmateriaal", dat hij verzamelde tegen Gwendolen Carr, pijnigde ik mijn hersens af om een gezonde en aannemelijke theorie van den moord uit te werken. Maar ik zag nergens een uitweg vóór jij die opmerking maakte over die tabakslucht en me daarmee een onschatbaren tip gaf."

"Daar heb ik nu den heelen avond al op gewacht!" riep ik uit. "Hoe ter wereld kon die opmerking van mij jou plotseling alles duidelijk maken?"

Hij staarde me aan, alsof hij bijna niet kon gelooven, dat ik zóó stompzinig was. „Je vertelde me toch, dat Gwendolen Carr je dien ochtend gezegd had, dat de reuk van tabak, nog veel meer dan het gezicht van het intérieur, dat heele ellendige onderhoud weer voor haar deed herleven. Nu, natuurlijk was de geur niet die van tabak, maar van een bijzonder geconcentreerden vorm ervan. Het was de geur van zuivere nicotine, het vergif dat de moordenaar gebruikt had. Heb je Dr. Armstrong niet aan die afgebroken injectienaald zien ruiken bij het onderzoek? Dat was het eenige middel, dat hij had om het vergif te identificeeren. Wanneer Gwendolen Carr nu dien geur opmerkte, toen zij de spreekkamer binnenkwam voor haar

Ziet U de kleine rimpeltjes bij Uw oogen?

Dat zijn de waarschuwingsteekens van de verslapping der huid. Crème Mouson is het meest gebruikte middel om een strakke, jeugdige huid te behouden. Wrijft U 's avonds Uw gezicht zorgvuldig met Crème Mouson in. Gedurende de nacht reinigen en voeden de balsemende vetbestanddeelen van Crème Mouson de huid en verhinderen een vroegtijdig ontstaan van rimpels. Begint U nog heden met het gebruik van Crème Mouson.

CRÈME MOUSON

ADVERTEERT IN DIT BLAD

.... bent U nog altijd de rheumatische weerprofeet?

Wees niet langer de weerprofeet thuis, wien elke verandering door inwendige steken wordt aangekondigd! Iedere pijnscheut is een S.O.S. van Uw lichaam aan Uw hersenen. Uw lichaam vraagt om een verweermiddel tegen het vergiftige urinezuur. Uw lichaam vraagt om De Witt's pillen, die dat vergift uitdrijven. Snel. Onverbiddeijk. Stel de gezondheid, die U vandaag kunt hebben, niet uit tot morgen. Neem De Witt's pillen in plaats van spit, jicht, gewrichtspijn, ischias, en alle rheumatische pijnen. De eerste dosis kost U niets. U hoeft alleen onderstaand bonnetje op te zenden:

PRIJS f. 1.- en f. 2.- per flacon
DE WITT'S PILLEN

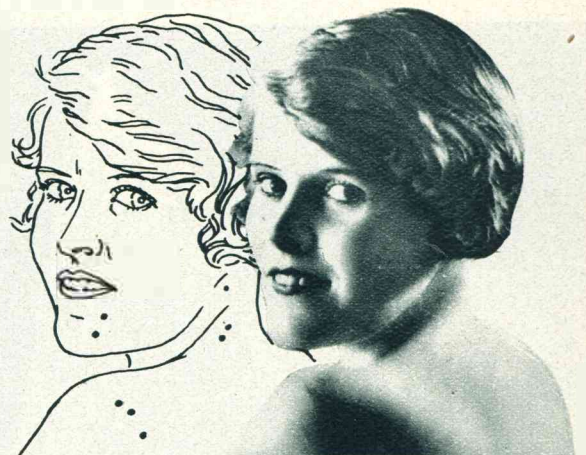
GRATIS E. C. DE WITT & Co., Afd. 16, Prinsengracht 983, Amsterdam.
Zendt mij gratis en franco een monster De Witt's pillen.
Naam _____
Adres _____ met 1½ cent frankeren 24

Er door moet ik,
al word ik tot op
mijn hemd toe
nat. De verdere
gevolgen worden
voorkomen door
ASPIRIN.

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranje-band-buisjes van 20 tabletten nu fl. —.70 en oranjezakjes van 2 tabletten à fl. —.10.

Vetwormpjes verdwenen en - een mooie teint door Radox!

Er bestaat geen eenvoudiger en beter middel voor uw huid dan Radox. Ge hoeft slechts telkens, wanneer ge uw gezicht wast, wat Radox in 't waschwatertje te doen. De zuurstof die Radox vrij maakt, verwijdert alle verstoppende onzuiverheden uit de poriën en maakt de huid zacht, fris en gezond.

Teneinde vetwormpjes te verwijderen, mengt men een theelepel Radox in een glas goed warm water en behandelt hiermede de aangetaste plek eenige minuten lang. Daarna kunt ge met een zachte, ruwe handdoek de vetwormpjes eenvoudig wegvagen. Gebruik hierna een weinig cold cream.

Duizenden vrouwen hebben hun mooie teint aan Radox te danken. Waarom zoudt ook gij nog niet heden een pak bestellen; de prijs kan voor u geen beletsel zijn. Radox is heerlijk geïmpregneerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts. per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Als U kunt schrijven kunt U ook TEEKENEN

VERBETER Uw positie! Schep U zelf een bron van inkomsten door teekenen te leeren. Men zegt gewoonlijk, dat iemand meer of minder „waard” is. Geloof U niet dat U meer „waard” zou zijn, wanneer U kon teekenen? Hebt U niet dikwijls spijt gehad, dat U op een bepaald moment niet in staat was een schets, een silhouet, een landschap of zoo iets af te beelden? Verhoog Uw persoonlijke waarde! In de beoefening van Uw werkring hebt U zonder twijfel meermalen op onaangename wijze de ervaring opgedaan, dat U beter had kunnen slagen wanneer U had kunnen teekenen. Zou het in de hedendaagsche tijdsomstandigheden niet verstandiger zijn, zich een goed vak meester te maken door meerdere kennis, hetzij als bijverdienste, hetzij als nieuwe broodwinning of zelfs om zijn zinnen wat te verzetten? U kunt, als U zich daar op toelegt, in eenige maanden een goed teekenaar worden. Wellicht sluimert in U een talent, waarvan U tot heden het bestaan niet wist en waardoor U een waar artist zoudt kun-

nen worden, of als wij met minder tevreden zijn, Uw brood zoudt kunnen verdienen door illustratie-teekenaar voor boeken en couranten, reclame, mode, decoratie, caricatuur enz. Hiertoe kunt U in staat gesteld worden door bemiddeling van den **A.B.C. Teekencursus**, Zwart Janstraat 138, Rotterdam, die zijn speciale methode baseert op moderne en geheel nieuwe begrippen. Hierdoor is het teekenonderwijs toegankelijk geworden voor iedereen, die een ernstigen wil heeft, al is de aanleg slechts matig. De A.B.C. Teekencursus stelt U in staat, praktisch onderwijs te volgen zonder den gewonen dagelijkschen arbeid te onderbreken, waar gij ook woont en van welken leeftijd gij ook zijt. Deze cursus geeft behalve goed onderwijs, bij elke les een uitgebreiden persoonlijke brief met raadgevingen van vakartisten. Hierdoor wordt U een gelegenheid geboden om een beslissing te nemen, waarvan misschien Uw toekomst af zal hangen. Zond onderstaanden bon heden ingevuld in, onder bijvoeging van f 0.10 aan postzegels en U zult het schitterende prospectus No. 1184 ontvangen op kunst-drukpapier met teekeningen, samengesteld door onze eigen leerlingen en bevattende alle noodige inlichtingen.

A. B. C. Teekencursus
Zwart Janstraat 138
Rotterdam

Wil mij gratis en geheel vrijblijvend
PROSPECTUS
no. 1185 zenden, waarin ik alle gegevens kan vinden van den A.B.C. Teekencursus.

NAAM:
(duidelijk invullen)

WOONPLAATS:
(10 ct. aan porto insluiten)

Een tekening van één onzer leerlingen na eenige maanden studie.

KUNSTGEBITTEN f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziektenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor **Dordrecht**: Warmoezierspad 17 (Kromhout) Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.

Voor **Delft**: Markt 79 's Zaterdags van 3-5 uur.

Bestrijdt en verjaagt

griep, kou, influenza, pijnen van allerlei aard en koorts met

INFLUËN
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
AC. ACETO-SAL

IN HANDIG DOOSJE 17½ ct

VERKRIJGBAAR BIJ APOTHEKEN EN DRUGISTEN

DE MEDICIJNMEESTER, UTRECHT

De belangrijkheid van het zout—

Voor Dagelijksch Gebruik

Het zout dat gij dagelijks in Uw voedsel gebruikt is zeer belangrijk—het is onmisbaar. Kies daarom het beste: Cerebos zout. Zuiver, loopt gemakkelijk uit de strooier-bus en 't blijft droog tot de laatste korrel.

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en grote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

DE MYSTERIEUZE KUIL IN DE WOESTIJN VAN ARIZONA (VER. ST.), DIE AL VOOR VEEL GELEERDEN EEN VRAAGSTUK IS GEWEEST. MEN NEEMT AAN DAT DE KUIL, DIE ONGEVEER 180 M. DIEP IS, ONTSTAAN IS DOOR EEN METEORSTEEN.

onderhoud met den dokter, volgt daaruit noodzakelijk, dat de moord toen reeds bedreven moest zijn. En de man, met wien ze gepraat had, moest dus iemand geweest zijn, die de rol van den dokter speelde. Hij kon natuurlijk niemand anders zijn dan de moordenaar."

"Juist," zei ik, "dat begrijp ik. Maar beantwoord me nu nog eens een andere vraag. Hoe wist je daarstraks, dat die injectiespuit in Stancliffe's broekzak te vinden zou zijn?"

"Denk eens een oogenblikje na," zei Jeffrey. "Wat was het heele motief tot dat tweede misdrijf, dat Stancliffe van plan was daar in Flatbush te begaan? Niets anders dan te voorkomen, dat Gwendolen Carr zich nog verder zou uitlaten over dien door haar opgemerkten geur, waarin ze onbewust zoo'n gevaarlijke aanwijzing bezat. Vroeg of laat zou die een scherpzinnig speurder onvermijdelijk op Stancliffe's spoor moeten brengen! Dat dus op de eerste plaats. En ten tweede wilde hij een onweerlegbaar bewijs voor haar schuld construeeren. Hoe kon hij dat beter doen dan door het den schijn te geven alsof zij zelfmoord had gepleegd en dan het instrument, waarmee de moord was bedreven, tusschen haar bezittingen te verstoppert? Maar hij kon dat niet veilig doen vóór ze goed en wel dood was. Hij droeg het waarschijnlijk aldoor bij zich. Hij kon er moeilijk 'n betere bewaarplaats voor vinden dan op zijn eigen persoon. Zoo, nu geloof ik, dat je er toch langzamerhand wel evenveel van weet als ik. De rest van de historie kun je nu zelf wel reconstrueeren."

"Nee," zei ik spijtig. "Ik vrees, dat reconstructie niet mijn fort is. Vul je pijp nog maar eens en ga er op je gemak bij zitten, en vertel me Stancliffe's geschiedenis."

"Nu, op de eerste plaats," zei hij, "was Carlton Stancliffe werkelijk acteur en had hij werkelijk last van zijn keel. Ontwifelbaar ging hij de eerste maal naar Dr. Marshall als een volmaakt bona fide patiënt, op recommendatie van een of anderen medicus. Natuurlijk wist hij, wie Dr. Marshall was, maar misschien was de oude vijandschap uitgesletten; misschien was hij er ook alleen maar nieuwsgierig naar, hoe de oudere man in die jaren geworden was. Hij kon er natuurlijk niet zeker van zijn, of Dr. Marshall hem herkennen zou of niet, maar dat kwam er tenslotte zooveel niet op aan. Zijn eigen succes was groot genoeg geweest om hem onverschillig te maken voor de meening van den dok-

ter over hem; en wat betreft eenige schaamte of spijt — die had hij nooit gekend — hij wist niet, wat dat zeggen wilde.

Dr. Marshall herkende hem in de verste verte niet. Ik vermoed, dat hij Hyde moet hebben megedeeld, dat zijn kwaal ongeneeslijk was. Denk je nu eens even Hyde's gevoelens in, toen hij daar in de spreekkamer van zijn ouden vijand zat, en hoorde dat de aandoening, die hij voor 'n voorbijgaand ongemakje hield, in werkelijkheid ongeneeslijk was. Bedenk, wat dit voor hem moest beteekenen in verband met zijn nieuw beroep. Hij moet die uitspraak met vertwijfeling hebben aangehoord.

En niet alleen met vertwijfeling — ook nog met andere gevoelens. Want de man, die daar achter zijn bureau zat, en hem zoo koel te verstaan gaf, wat voor hem een soort doodvonnis beteekende, was dezelfde, die hem vroeger al eens in het ongeluk had gestort. Wanneer Marshall zich niet bemoeid had met zaken, die hem niet aangingen, zou hij, Hyde, daar aan den anderen kant van dat bureau hebben kunnen zitten, rijk, beroemd, geborgen.

Het moet bij hem begonnen zijn met de overtuiging, dat hij uitstekend geschikt zou zijn om Dr. Marshall's plaats, zoowel in zijn bureaustoel als in het maatschappelijk leven, in te nemen — dat hij eigenlijk oudere rechten had op alles, wat de dokter nu bezat. Zóó moet het idee van de misdaad langzamerhand bij hem gerijpt zijn. Het moet hem gefascineerd hebben, toen het eenmaal bij hem was opgekomen. Het was zoo volmaakt, zoo veilig, en voor hem, die nooit veel begrip van goed en kwaad gehad had, zoo'n verleidelijke gelegenheid tot „rechtvaardige vergelding”!

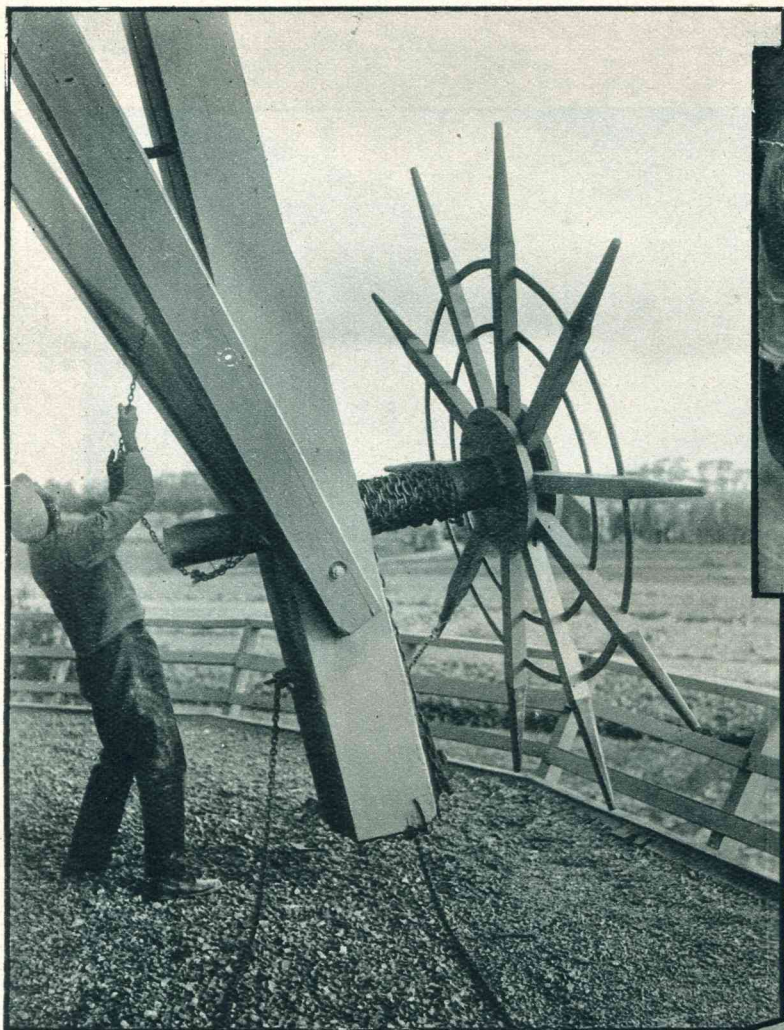
"Het verbaast me een beetje, dat je dat plan „veilig” noemt," wierp ik tegen. "Het idee om daar meer dan een uur in die spreekkamer te blijven zitten, met het lijk van zijn slachtoffer ergens in een hoekje weggestopt, en dan patiënten te gaan ontvangen, lijkt me de meest krankzinnige waaghalzerij. Zuster Jerome en Dr. Armstrong hadden elk oogenblik kunnen binnenkomen."

"Maar ze zouden niet zijn binnengekomen, tenzij er om hen gescheld werd! Dat is 't nu juist," zei Jeffrey. "Er is niemand, wiens privé-vertrek zóó angstvallig geëerbiedigd wordt, als dat van een dokter die zitting houdt voor zijn patiënten."

(Wordt voortgezet)

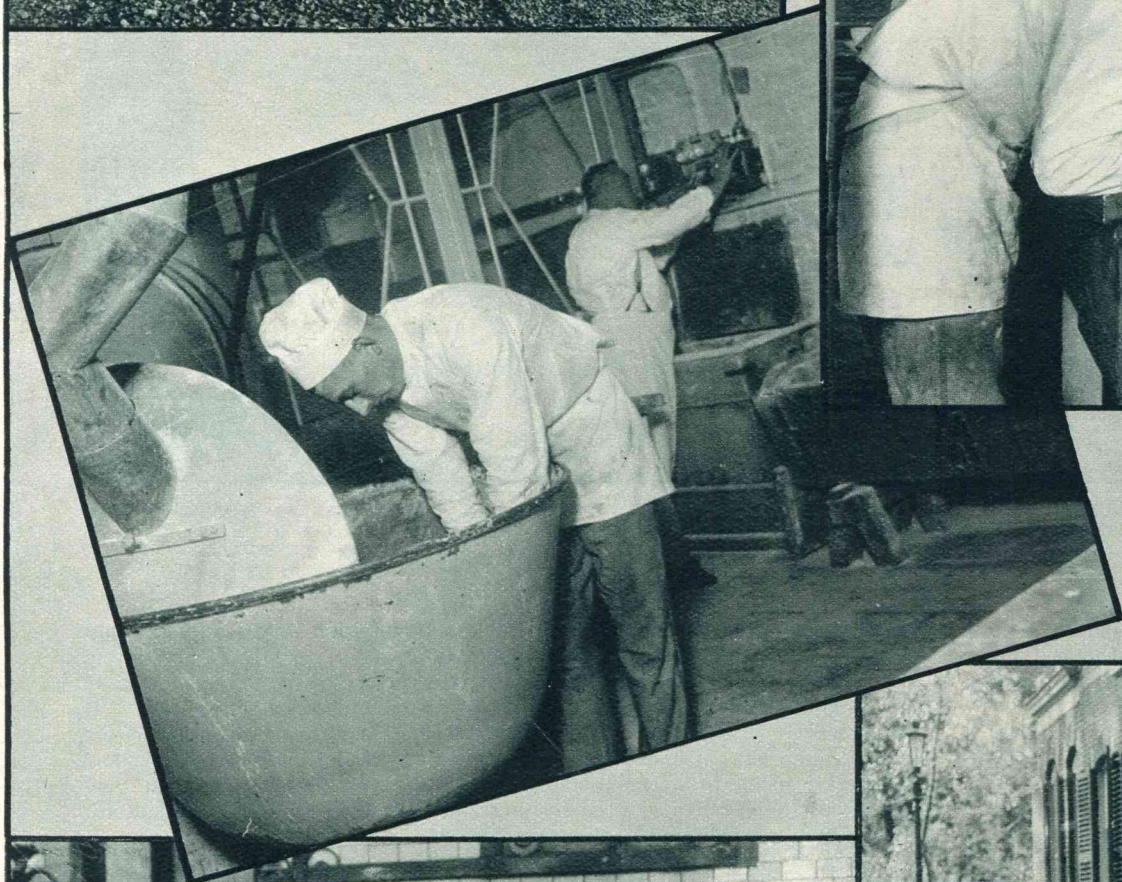
ZEEUW FILM SCHE

De molen maalt, het koren wordt
Als meel in zak en baal gestort.
(Gapinge)

De bakkerij staat al gereed,
Hier wordt gemengd, met kracht gekneed.
(Vlissingen)

En niet meer met de hand of voet,
't Is de machine die het doet.

En na wat uurtjes heerlijk stoven,
Verschijnt het broodje uit den oven.

Het wordt dan in een mand gelegd,
Maakt nog een toertje door de stad
En komt in onze maag terecht....
(Middelburg)

